

CINC ANYS

“SEIN ZUM TODE”
“SER/PER A
EN QUANT/A LA MORT”

El silenci de la mort
ha estat precedit de les meves
interminables enraonies (glossolàlia).

¿Qui diu que la mística és inefable?

Fabularia, fabularia, fabularia, sens fi ni compte!

Quan jo tenia 10 anys, els pares posaren els fills a aprendre a tocar el piano.
La professora, Maria Tost, entreparenta, educadora inspirada, alegre i sàvia, emprava mil recursos per acostar-nos a la música. A mi em feia recitar versos –aleshores en castellà- mentre ella tocava fluixet al piano el Clar de Lluna de Beethoven. Recordo encara aquesta poesia:

EL CRISTO DE LA BUENA MUERTE (Vidabona ?)

Cristo de la buena muerte
el de la faz amorosa
tronchada como una rosa
en el blanco cuerpo inerte
que en el madero reposa

I fue que al tallarte Señor
y esa ternura al tallarte
y esa expresión de dolor
más que milagros del arte
fueron milagros de amor

Y en fin que ya no pudieron
sus manos llegar a tanto
y desmayadas cayeron
y los ángeles te hicieron
con sus manos mientras tanto.

D'això fa seixanta anys !

Si Gaudí begué l'esperit durant 25 anys, els darrers de la seva vida, de l'Oratori de St. Felip Neri de Barcelona, jo vaig tenir la sort immensa (sort = gràcia) de beure l'esperit durant 7 anys, dels meus 7 als meus 14, de l'Oratori de St. Felip Neri de Gràcia: pietat, ascètica, Escriptures, Patrística, mística, litúrgia... i festes populars, música, teatre, poesia, dansa, obra social...

L'ensenyament i l'exemple principal:

“Morir a si mateix lliurement
i lliurar-se del tot a l'Esperit”.

Són tan decisius els primers anys de la vida que, potser, els meus 7 anys primerencs valen tant com els 25 anys tardorals de Gaudí.

D'allí – gràcies P. Josep M. Giralt, gràcies mare que m'hi vas dur -religiós, escolapi, sacerdot, contemplatiu, actiu, enamorat, de l'Esperit, dels homes, i de tot l'univers.

2.8.2002

St. Amanç, *Sanctus Amantius*. Si fos aquell a qui es deu estimació, es diria “St. Amand”, “*Sanctus Amandus*”. “*Amans, amantis*”, és aquell que estima. “Amant”, aquell que estima, és un adjectiu. Se substantiva amb el sufix “-ius”, masc., i “-ia”, femení. Ocurrent, ocurrència. D’“*Amantius*” surt en català “Amanci” o “Amanç”. Enamorat per sempre.

La Transcendència de l’Esperit és la serena muntanya del Taga de més de 2.000 metres, l’Estimada, separada pel Coll de Jou (Ioga) del puig (1854 m.) i serra de Sant Amanç, l’enamorat per sempre. El coll del Vent (passió per l’esperit) el separa de les terres dels homes, a migjorn. El Taga és al nord. A llevant, els adoradors del sol d’Ogassa. A ponent el Pla, la Font, l’antic castell de la Pena. Sol ixent i sol ponent.

Oliba Cabreta tingué una filla, Adelaida, germana dels famosos comtes Guifré II de Cerdanya i Bernat I Tallaferró (+1020) i d’Oliba, bisbe i abat, fundador de monestirs, ànima dels catalans. Adelaida casà amb Joan Oriol, senyor d’Ogassa. Consta en 1024 la seva propietat sobre el castell de la Pena. En 1092 llur fill Bernat Oriol llegà el castell al monestir de St. Joan de les Abadesses. És abandonat al s. XIV.

S’explica que St. Amanç habitava en el castell de la muntanya, molt temps abans, cap al s. IV. Era un rebel cabdill dels Bagaudes. Aquest nom correspon a camperols revoltats contra els grans terratinents i el poder romà. La revolta s’inicia a la fi del segle II a les Gàl·lies i dura fins al segle V. Cap al segle IV penetra a les terres que serien catalanes i el cabdill n’era St. Amanç.

El castell de la Pena era al pla de la Pena on hi ha la font del mateix nom.

26.8.2002

La balada de Narayama. Les fugues del Tolstoi vell. Les dents del diable. Alfonsina Storni. Una de les coses més admirables de la mort és que és l’únic mètode per trencar totes les addiccions de la nostra vida, totes, totes. Allò que resta, l’àngel, el “duende”, és pur, és responsable, és lliure de veritat. ¿Què cal entendre per “mort”?

“Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà i qui la vulgui perdre la salvarà”.

És més difícil deixar-se morir ofegat a la mar que deixar-se morir d'inanició, fred, etc., a muntanya. “Si el gra de blat, caient a terra, no mor, no dona fruit”.

Suposo que no passaran gaires anys sense que es permeti planificar a voluntat la pròpia mort talment com avui dia els pares planifiquen la vinguda a la vida dels seus fills.

En aquest món – la Riba mala – cal ser dolent per sobreviure. Quan et poses un mos de pa a la boca l'has negat a un altre que se'n queda sense. (Igualment quan augmenta la teva empresa la seva quota de mercat). “La vida és milícia” (Ignasi de Loiola). “El món és guerra” (Heràclit). En l'altre món - la Riba bona -, l'Amor i la Concòrdia són eters, perquè allà no existeix el teu i el meu, que ací es confonen amb el Tu i el Jo. Es confon la propietat amb la Consciència que no és de ningú. Simplement és. Que no és res. Simplement és. Vida bona.

Són ben diferents la Vida bona i la bona vida. Aquesta darrera, en aquest món d'on és filla, només es pot tenir tot fent mala vida al propi cos i als altres.

NATURALEZA

La piedra se quiebra
la hiedra se enhebra
en las ramas del viejo olivar,
soldados caídos
tronchados, torcidos
cansados de tanto luchar.

Natura no quiere dulzura
y los hiera, sañuda,
con odio sin par.

“L'Amor és un agulló tan dur com la mort” (Càntic)

“Cupio dissolvi” (Pau de Tars)

“Convé que jo me'n vagi perquè arribeu a la veritat plena” (Joan Ev.)

Barcelona, 3.10.2002

Ronda de mort a Vidabona

El dia 31 d'agost vaig agafar el tren a la Plaça de Catalunya, cap a les 11 del matí, fins a Ripoll. De sobte. Duia un mapa de l'Alpina sobre el Taga (la Muntanya serena de la Resurrecció), la Serra Cavallera i la de Sant Amanç. A Ripoll vaig cercar algun autobús de línia que anés cap a St. Joan de les Abadesses. Una hora d'espera i aparegué el cotxe de la Teisa. Parava a Ribamala, a uns 5 km. de Ripoll. I d'allí sortia una carretera no asfaltada, cap al nord. I em posí a caminar. Havia deixat a l'esquerra el pla de l'Home Mort.

La carretera enfila de revés el torrent de Ribamala, puja fins al Coll de Jou que separa les aigües de Ribes de les aigües de St. Joan i que va després cap a Bruguera i Ribes de Freser. És, doncs, aquest Coll la partió entre les conques del Freser i del Ter. A més, separa la serra de vida bona mortal de St. Amanç, de menys de 1.900 m, de la serena vida eterna del Taga, dels més dels 2.000 metres, la Pasqua definitiva, el Convit Permanent. La carretera de primer s'endinsà en la boscúria de la part baixa. A la dreta llúia el Tossal del Verdager (977 m.). A l'esquerra, el Puig de l'Ou (970 m.). Jo caminava encara per sota dels 800. Però el Puig de l'Ou ja era la fortalesa avançada, l'avís de la proximitat de la meva Serra de Vidabona que de puig en puig atenyeria el Turó de Vidabona (1479), amb el santuari arredossat, protegit dels mals vents dominants (1.280 m.). Després el camí anava prenent altura i a les envistes del terme de la meva ronda, vaig deixar la carretera i tot passant les masies de la Fullosa i Cal Baiato, vaig arribar al terme de la Vida Bona, se'm va endur el Coll del Vent (1370 m.), nord enllà; vaig ser posseït per l'amor del Sant Amanç (1854 m.), vaig sotmetre el meu coll al Jou (1625 m.) de la llei universal de la mort i tinc aquell inalterable Taga (2035 m.) de la nova i eterna vida. Restaven enllà, enllà, totes les dificultats del camí: sol, vent, fred, calor, pluja.

Barcelona, 5.10.2002

¿Què ha passat aquest 11 de setembre?
¿Kamikaze? ¿Intifada?

Conta Lluç en el capítol 22 del seu bon noticiari que Jesús, després de fracassar en tot l'esforç de la seva vida pública per convertir la massa i els seus amos en una comunitat pública, fraternal, es reuní amb els seus íntims, sopà amb ells, - l'adéu ! - i en acabat, abans d'anar al hort de la traïció final, els feu algunes confidències. "Satanàs us garbellarà com es fa amb el blat". ¿Ho podran entendre tot, aquells immadurs deixebles seus estimadíssims? ¿S'escandalitzaran perquè Ell serà "comptat entre els terroristes"? Perquè el que a Ell "es refereix arriba al seu **TERME**" ("*eskhaton*"). I els donà aquella sorpresa que capellans, bisbes i biblistes intèrprets no gosen comentar: "Quan us vaig enviar sense bossa, ni sarró, ni calçat (Lc 9, 3-6), ¿què us va mancar res? No res, li contestaren ells. Els digué: **ARA**, en canvi, el que tingui bossa, que la prengui, i semblantment el sarró; i qui no en tingui, que es vengui el mantell i es compri una espasa". "Senyor, digueren ells, aquí hi ha dues espases. Ell els respongué: És suficient".

Jo també tinc la por adherida a l'ànima. Que llargues es fan les hores d'espera a l'hort de Getsemaní! "Pare, si ho voleu, allunyeu de mi aquest calze; però que no es faci la meva sinó la vostra Voluntat", Destí, Fat, "Moira", línia d'univers.

INDESINENTER
(Sense mai renunciar)

Nosaltres sabíem
d'un vell senyor
i vèiem com
esdevenia gos.

Envilit pel ventre,
per l'afalac al ventre,
per la por,
s'ajup sota el fuet
amb foll oblit
de la raó que té.

Arnat, menjat de plagues,
aquest trist número
al circ de la mort
sense parar llepava
l'aspra mà que l'ha fermat
des de tant temps al fang.

Li hauria estat senzill de fer
del seu silenci mur
impenetrable, altíssim:

va triar la gran vergonya mansa
dels lladruccs.

Mai no hem pogut,
però, desesperar
del vell vençut
i elevant en la nit
un cant a crits,
car les paraules, vessen de sentit.

L'aigua i la terra,
l'aire, el foc són seus,
si s'arrisca d'un cop
a ser qui és.

Caldrà que digui
de seguida prou,
que vulgui ara
caminar de nou,
alçat, sense repòs,
per sempre més
home salvat en poble
contra el vent.

Salvat en poble
ja l'amo de tot,
no gos mesell,
sinó l'únic senyor.

Gràcies, Salvador Espriu
Gràcies, Raimon

5.11.2002

Jesús ha acabat la seva vida pública. La tanca amb la sensació d'un horrible fracàs (Lc 21, 5-38). Sopa amb els seus (Lc 22, 7-34) i marxa a l'hort de Getsemaní on el detindran per matar-lo (Lc 22, 39...). Després de sopar i abans de marxar a la mort "Els va dir: Quan us vaig enviar sense bossa, ni sarró, ni calçat ¿que us va mancar res? (Lc 9,3...; 10,4). No res, li contestaren ells. Els digué: Ara⁽¹⁾, en canvi, el que tingui bossa, que la prengui, i semblantment el sarró; i qui no en tingui, que es vengui el mantell i es compri una espasa. Perquè jo us dic que s'ha de complir en mi allò que està escrit: "Fou comptat entre terroristes" (Is 53,12); ja que el que a mi es refereix arriba al seu terme⁽¹⁾. Senyor, li digueren ells, aquí hi ha dues espases. Ell els respongué: N'hi ha de sobres" (Lc 22, 35-38).

(1) Eskhaton

Patireu escàndol per causa meva. Escàndol = No entendreu = Tergiversaran el sentit, uns ho rebaixaran a violència pura, altres ho sublimaran a esperit pur.

Mt 11,6: Benaurat aquell qui no s'escandalitzarà de mi.

Mt 13, 21: No té arrels en si mateix, sinó que és d'un moment i, així que es presenta la tribulació o persecució per causa de la paraula, de seguida sucumbeix.

Mt 13,57: I s'escandalitzaven d'ell. Jesús els digué: cap profeta no és deshonrat, sinó a la seva pàtria i a casa seva.

Mt 24,10: Llavors molts sucumbiran (Dn 11,41).

Mt 26, 31-33: Tots vosaltres trobareu en mi ocasió d'escàndol aquesta nit perquè està escrit: Mataré el pastor i es dispersaran les ovelles del ramat (Za 13,7); però un cop ressuscitat, us precediré cap a Galilea. Pere li va dir: Encara que tots s'escandalitzin en vós, jo mai no m'escandalitzaré..."

Jn 16,1: Us dic això (Jn 15, 18-27) perquè no us escandalitzeu.

28.3.2003

El dia quatre d'aquest mes s'ha mort la mare a 97 anys. Ha tancat la vida amb perfecció dintre dels condicionaments que l'han emmarcada. Només puc dir una paraula: santedat.

PARÀBOLA INVERSA DELS OCELLETS DEL CAMP

La paràbola directa diu que no tingueu por, ni penseu com viureu en el demà amb preocupació; els ocells del camp ni sembren ni cullen i el Pare celestial vetlla per ells.

La paràbola inversa diu que no tingueu por, ni penseu com morireu amb preocupació; alguna vegada quan surto al matí de la meua petita casa del carrer Montsió, del Barri Gòtic de Barcelona, trobo un colom, ocell de Barcelona, arraulit en un racó, plomes estarrufades, cap cot, però dempeus, que s'està morint. No fa escarafalls. No crida el 061, no paga enterraments, no farà funerals. Quan torno de tard, ja fosc, el trobo allà mateix. Potser ja s'ha aclofat. Però ningú no li fa companyia, ni l'ajuda a ben morir. Cal deixar-ho tot per anar a l'altra banda. Quantes més carantines pitjor, ...més ens lliguem a aquesta banda. Els comiats, quan més senzills i valents, millor. La societat és molt complicada i té muntat un procediment quasi inexorable sobre la defunció d'una persona. Com defugir-lo! No m'agrada condicionar els altres per al dia de la meua mort. Que facin allò que vulguin, o puguin. Tan de bo, tot fos gloriósament senzill i valent, com la mort del colom al carrer de casa meua. Avui he sortit al matí i el colom ni estava dempeus, ni aclofat. Era mort, potes enlaire, com no s'hi havia posat mai en vida !
15.4.2003 CONFESSIÓ

Jo era, l'altre dia, embadalit, dempeus, davant meu, davant el meu poble, davant el Teu univers, ple de gent com jo i no com jo, ple de pobles com el meu i no com el meu, ple d'animalons i plantes, i terres i aigües, i núvols i aires, i sol i lluna i estels.

Brunzies a ran de terra indústries i cotxes i trens, i, per dalt, avions i satèl·lits i ones electromagnètiques de telèfons, de ràdios, de televisions, farcides d'informació fònica, literal, visual, numèrica, farcides de bits digitals.

I m'adoní que jo ja no em pertanyia, que des de temps no feia més que seguir la Teua veu que em fa a mi, que fa al meu poble, que fa tot l'univers, la veu que sempre encerta en la felicitat i en l'horror. Suprem Salvatge, m'has enamorat. M'has posseït. Em governes. Sóc porta i finestra de Tu, arreu on vaig. He esdevingut no-res i Tu, en mi, pots dir: "Jo sóc".

Saps com desitjo que també el meu poble, que tots els pobles de la terra i que l'univers sencer esdevingui pura possessió teua.

Mata'm abans que doni mai un pas enrere i tanqui la meua porta i et negui – que puc – anar i venir a gracienc sota la meua llinda...

Ara ja puc dir que sóc jo
que sóc el meu poble
que sóc tot l'univers.

16.4.2003 Deia Agustí d'Hipona:

“O pulchritudo
semper antiqua
et semper nova!
Sero te novi
Sero te amavi”

(O bellesa
sempre antiga
i sempre nova!
Tard et coneguí
tard t'estimí.)

Jo, privilegiat, puc dir:

Oh Bellesa
sempre antiga
i sempre nova!
d'hora t'he conegut
d'hora t'he estimat.

Des dels set anys Felip Neri (c/ del Sol, comunitat municipal de Gràcia, Barcelonès), m'ha fet present la Bellesa.

17.4.2003 El punt ω .

“La vida, ningú no me la pren. Jo la dono”.

1. Qui? La meua vida és meua. És un bé meravellós. És un do, un present posat a les meves mans. Se m'ha donat la meua vida. Doncs, és ben meua. Totes les vides valen molt i valen poc. Per salvar una vida es pot donar la vida. Però una teula, un refredat poden acabar amb una vida. La vida sencera és la vida i la mort. Tot allò que neix és destinat a morir. Cal saber viure i cal saber morir. Diu un adagi del desert: “Quan t'acostis a un pou, beu, i fes-te a un costat per tal que pugui beure qui et ve al darrere”.

La majoria dels primers cristians, fins i tot, papes, morien màrtirs. Els prenen la vida per llur amor. “Màrtir”, en grec, igual a “testimoni”. El problema nasqué quan un “sant” ja no moria màrtir, moria al seu llit de vell. En deien “confessor”, testimoni de l'amor mitjançant el decurs de tota una vida.

¿Qui serà el valent que prendrà el pes insuportable de la pròpia vida en les pròpies mans i sabrà sostenir-lo quan calgui i retirar-lo quan no calgui? Saber-se retirar a temps i amb elegància! La biotecnologia que permet la regulació de la natalitat també permet allargar la vida fins a límits inversemblants. És hora d'aprendre a saber-se retirar a temps i amb elegància. Amb poques persones es pot parlar d'això. “Els fills vénen de Déu”. “La vida no ens pertany”... Els nous reptes ètics ens avisen que certes coses que abans eren en mans de Déu, Ell ara ens les ha encomanat a nosaltres. Aquest és el creixement històric de la humanitat.

Qui, doncs? Només aquell que vegi clar que la vida i la mort, ara, són en mans i responsabilitat de l'home.

2. Quan? En el moment just, en el punt omega. Després ja és tard. Abans és d'hora. Quan ja no ens posseïm, quan ja som, per necessitat, en mans dels altres, ja és tard. Ha passat el punt omega. “Quan eres jove anaves on volies; quan siguis vell un altre et cenyirà i et farà anar on ell vulgui”. No parlo del físic. Parlo del jo. Quan el teu jo falla i depens dels altres, ¿com sabran ells què vols, quina és la teva voluntat, què cal fer amb tu... si ja no hi ets? Hi ha morts vivents que maten els vius. I això va escandalosament en augment gràcies a la biotecnologia. Aviat mitja població jove haurà de viure atenent a mitja població vella. Però qui gosa eliminar el vell? Al contrari, tots ens esforcem en ajudar-lo, consentir-lo, ancorar-lo més i més en aquesta vida, (a ell... que hauria d'alleugerir lligams i bagatge, per volar cap allà,) amb atencions físiques i lligams emocionals. Diu Ignasi de Loiola: “Tota obra de misericòrdia és bona, excepte aquella que destrueix el subjecte que la fa”. Quan jo veig a venir que el jo se m'escapa de les meves mans, és l'Hora. No la deixis passar. Hi ha tot el temps de la vida per recollir aquesta vida en les pròpies mans, per posseir-se. El final, el punt omega és lliurar a l'univers aquesta pròpia vida sencera, madura, plena. Jo he viscut de l'univers tota la meva vida. Ara l'univers pren possessió de mi i jo, feliç i horroritzat, m'hi lliuro. A temps. Ni d'hora, ni tard.

3. Com? Si ho faig a temps ho podré fer amb elegància. No oferint més resistència competitiva a les altres formes de vida. És l'hora de la no-violència radical. Ja has begut prou de la vida dels altres. Ara és hora que els altres se't mengin. La suprema Eucaristia. “Preneu i mengeu tots perquè aquest és el meu cos, lliurat per a vosaltres i per a tot el món”. La immensa Mare Natura ens introduirà en la seva Matriu, en la seva Matèria, i ens des-generarà. Ja no hi haurà distinció entre Mare i fill. Pensem-hi, pensem-hi.

B. 21.11.2003

La vida és meravellosa. Amb un pessiguet d'amor i un pessiguet d'intel·ligència la vida esdevé meravellosa.

*“In vero vigilia,
in omnibus labora
opus fac evangelistae,
ministerium tuum imple,
sobrius esto.*

*Ego enim jam delibor
et tempus resolutionis meae instat.*

*Bonum certamen certavi,
CURSUM CONSUMM-a-VI,
fidem servavi.*

*In reliquo reposita est mihi corona justitiae
quam redolet mi hi Dominus
un ILLA DIE, justus judex;*

*non solus antem mihi,
sed et iis qui diligunt ADVENTUM EIUS”.*

La vida és meravellosa... si hom està disposat a deixar-la en el moment, “ILLA DIE”, el dia del “ADVENTUM EIUS”, el dia de la Visita.

B. 22.11.2003

El cementiri dels elefants. El cementiri dels esquimals (“Les dents del diable”). El cementiri de Narayama.

“Ningú no em pren la vida. Sóc jo qui la dóna”.

Seria molt trist que, per a què lluís l’amor de Jesús, fos necessària la traïció de Judes, per a què llueixi el testimoni d’un màrtir, calgui l’horror del botxí.

En el dia de la Visita, des de l’altra banda diu l’Espòs:

“Qui és aquesta que puja de l’erm,
repenjada en el seu amor ?
Posa’m com un segell sobre el teu cor,
com un segell sobre el teu braç;
perquè FORTA COM LA MORT ÉS L’AMOR,
dura com l’Infern la gelosia;
les seves cremors són cremors de foc,
les seves flames, foc de Déu.
Aigües infinites no bastarien per apagar l’amor,
i rials no el negarien.

Si dava un home TOT EL CABAL DE CASA SEVA per amor,
com si NO FOS RES, ell el menysprearia”.

B. 31.3.2004

Vaig dir que era amic de la ETA, per amor als més pobres que lluiten incansablement contra la mort del seu poble. Els rics que lluiten incansablement per matar el poble d’un altre m’han condemnat a dos anys de presó. Jo, pobre d’antecedents, no hi hauré d’anar. Però l’onze de març després dels terribles atemptats d’Atocha, quan el fet s’atribuïa a ETA, vaig perillar. Qui no sentiria temptacions de linxar un amic de tan grans malfactors? Quan es va saber l’autoria de l’atemptat, la tempesta de la ira s’envolà en una altra direcció.

B. 1.4.2004

Tinc un mètode terapèutic general, inclòs en el meu model global, *Globàlium*, que anomeno “Kataplasma-Anaplasma”. La humanitat evolutivament ha sortit del plasma (anaplasma) i retorna contínuament a ella (Kataplasma). Vida i mort. Estrictament la mort és el descens per l’escala de la vida de la societat a l’individu (tots morim sols) i de l’animal al vegetal i al mineral (cendres). En el meu model, els àtoms dels minerals només són a mig camí del plasma original. Després, nuclis i hadrons, donen la pesantor i la inèrcia, meravellós diàleg entre les avançades de l’evolució i la matèria densa fortament involucionada. Després, electrons i llum, donen la lluïssor i la força, meravellosa transformació del cos material en cos de llum, tot ell vibrant amb harmònics insospitats. I, després, el fons, el plasma. Aquesta majestuosa baixada es pot fer en vida. És difícil, perquè els nivells inferiors (com en la societat) es malficien dels superiors i es protegeixen en llur confinament. Només una ànima pura, només un ser transparent podrà descendir –kataplasma- amb els ulls oberts i el cor amatent a aquest “cel inferior” (Déu és a la base) (nascut en un estable) que el poder anomena “infern”. El dogma tapat, ignorat, esquivat dels doctors cristianistes, “davallà als inferns” és la meravella oculta de la vera mort. Tota la vida evolucionada no és res més que la síntesi de la vida involucionada que en diem “mort”, “infern”. I, un cop tocat el fons del plasma, aquest ens pot retornar a la vida o quedar-se amb nosaltres. El retorn, en vida pròpia o en una altra vida (anaplasma) ens regala una vida nova. Els grecs, al desmuntatge de la vida mundana, a la mort, en deien “katastasi” i a la resurrecció de la nova vida mundana en deien “anastasi”. Anastasi vol dir “ressuscitat”. Ens diu Pau de Tars: “Heu com-partit, heu estat con-crucificats, con-morts i con-ressuscitats en Crist”.

“Fou crucificat,
mort i sepultat;
davallà als inferns;
ressuscità al tercer dia
d’entre els morts”.

Univers, et demano que em facis pur com un raig de llum, per ser digne d’èsser acollit en el teu cor.

B. 28.11.2004 DE

És una petita preposició. Sol indicar possessió. “La casa de Joan”. “La dona de Pere”. En “aquest món”, “silenci de Déu”, posseïm coses. En “l’altre món”, silenci de l’home, Ell ens posseeix. “Això és nostre”, “som de Déu”.

Però quan ens referim a l’esperit que hi ha darrere de nosaltres, caiem en una equivocació “la meva ànima”, “l’esperit de Jesús”. I ens imaginem que l’esperit és nostre. Però l’esperit pertany a l’altre món, al silenci de l’home. Cal dir “Jo de la meva ànima”, “Jesús de l’esperit”. Quan dius “l’esperit de Jesús”, el centre de gravetat està

posat en “Jesús”. Si dius “Jesús de l’esperit”, l’accent es trasllada a “esperit”. Si dius l’“esperit de Jesús”, l’“esperit d’Elies”, l’“esperit de Joan Baptista”, penses en esperits diferents, personificats, singularitzats. Si dius “Jesús de l’esperit”, “Elies de l’esperit”, “Joan Baptista de l’esperit” pensem en un mateix esperit que posseeix persones (subjectes) diferents. Pau diu “hi ha molts carismes però un i mateix esperit”. Ara la gent diu “Jesucrist”. Originalment, deien “Jesús, el Crist”. En grec, Χριστός, vol dir “Ungit”, “amarat”, “posseït”. I la frase es referia a “Jesús, ungit de l’esperit”. “Jesús, possessió de l’esperit”. “Jesús de l’esperit”. “Jesús, “Elies”, “Joan Baptista”, tu i jo, som persones diferents, però l’esperit que ens posseeix (si ens posseeix) és un.

“L’esperit de Lluís M. passarà.
Però “Lluís M. de l’esperit”, no.

És molt possible que les possessions d’aquest esperit, de l’esperit u, creixin i creixin, molt més que en la “videta de Lluís M.”.

Vaig obtenir el sacerdoci perquè vaig voler. Hi vaig anar amb tota la meva bona fe, enmig de les dificultats que no van faltar. Vaig ser ordenat per Pasqua de 1955. Al 1990 vaig obtenir la secularització de Roma. Vaig abandonar formalment els aspectes canònics del sacerdoci catòlic. A banda que el sagrament de l’ordre imprimeix caràcter (mai no es desfà), en la meva petició de secularització, no solament no abdicava de l’essència del sacerdoci, ans, creia, que la purificava més, “sin arrimo” (Sta. Teresa) a “toda cosa que desORDENada sea” (St. Ignasi). Sóc radicalment feliç, tot sentint-me més sacerdot que mai.

Dues anècdotes:

1. Era costum, en ocasió de l’ordenació sacerdotal, que la família et regalés un calze. A casa meva s’hi abocaren. Cos de plata cobert d’or. No recordo el nom del famós orfebre, de la Gran Via, que se n’encarregà. Els pares em deixaren triar el model que volia. Fou fet a mà. La part de dalt: una semiesfera riemanniana perfecta. La part de baix: una semipseudoesfera lobatxevskiana perfecta. En mig un nus d’ivori imitant una trena. A la copa hi havia encastada una creu amb quatre aiguamarines als extrems i un brillant al centre. Tota la superfície externa, martellejada. Una joia !

Quan arribà el calze acabat a l’església dels escolapis del c/ Diputació, abans de consagrar-lo, abans d’usar-lo en la primera missa, el P. Provincial no tingué altra preocupació que dir-me que l’acompanyés a cal notari per fer constància que la propietat de l’objecte era exclusiva de l’orde de les Escoles Pies. Quina tristesa la meva davant de tan “alt” interès. Quan, l’any 1963, vaig marxar de l’Escola Pia hi deixí aquell calze! aquell Greal!

2. Quan es construïa el calze, els meus em demanaren que triés una frase per cisellar-la en la vora superior de la copa. Vaig triar aquesta frase bíblica:
“OBLATUS EST QUIA IPSE VOLUIT”

Barcelona, 20 març 2005
primavera

“S’ha lliurat
perquè ha volgut”.

B. 21.3.2005

A aquella poesia carrinclona, que transcriu a les pàgines 1 i 2 d’aquest diari, li mancaven dues estrofes que no recordava. Heu-les ací:

“A ofrecerte Señor vengo
mi ser, mi vida, mi amor
mi alegría, mi dolor
cuanto puedo y cuanto tengo,
cuanto me has dado, Señor.
I a cambio de esta alma llena
de amor que vengo a ofrecerte
dame una vida serena,
una muerte santa y buena,
Cristo de la Buena Muerte”.

B. 22.3.2005 DE

En ingressar a l’ordre dels escolapis, hi havia el costum d’afegir un nom sagrat al propi nom units per “de”, per a indicar que s’encetava una nova vida sota els auspicis sagrats. La meua mare vivia tan o més intensament la meua vocació religiosa-sacerdotal, que jo. Ella, en aquell temps (1944), orientada pel P. J. M. Giralt, de St. Felip Neri, estava extasiada pels llibres de Sor Isabel de la Trinitat, monja carmelita de Dijon, lliurada “en lloança de la glòria (Ef) de la Trinitat”.

La mare volia i desitjava vehementment que jo em digués “Lluís Maria de la Trinitat”. Jo ho sabia perfectament. Però vaig ser prou valent per no donar-li aquest gust. N’estava segur. Jo vaig triar: “Lluís Maria DE Jesús”, deixeble i fill espiritual d’aquell meravellós senzill Jesús de Natzaret. Sóc seu.

B. Nit del 5 al 6 de gener de 2006. Epifania

L'Esperit universal que és al darrere de tot allò que existeix té aparicions enlluernadores en la nostra vida corrent: epifanies. També es parla de manifestacions de Déu: teofanies. En l'església catòlica de tradició occidental, avui és l'Epifania del Senyor. I tan analítics i precisos com som els occidentals, concretem aquesta manifestació en la presentació de Jesús nadó als tres mags vinguts de la gran civilització irano-babilònica. (Els tres "reis" d'Orient). Els cristians de tradició ortodoxa oriental, més metafísics ells, renovent totes les festes de Nadal, com a diverses formes de la Teofania en Jesús, en la festa del dia 6.

L'anunciació de l'àngel a Maria, el Naixement de Jesús, la Presentació al temple, la Presentació a la saviesa màgica i, per damunt de tot, la Revelació dels cels oberts, en el baptisme de Jesús al riu Jordà, tot plegat constituïa la gran presentació inicial de Jesús al món, com a vehicle transparent de l'Esperit Universal en el món dels humans. Avui és, doncs, el gran Dia inicial. La revelació de Jesús en el gran Dia del mig és la festa de la Transfiguració (6 d'agost, el meu aniversari). La revelació de Jesús en el gran Dia final és la Pasqua: crucifixió, mort i resurrecció de Jesús. Totes tres manifestacions juntes formen l'Epifania plena de Jesús.

M'esclata l'ànima !

Avui, ara "dum medium silentium tenerent omnia, et mox in suo cursu medium iter perageret: omnipotens sermotuus Domine a regalibus sedibus venit". Si sabéssim tot allò que hi ha darrere d'aquesta frase ! Ossiris de mitja nit. Primogènits d'Egipte. Verb etern. Encarnació...

Cum quietum silentium teneret omnia, et nox in suo cursu medium iter haberet, omnipotens sermo tuus, Domine Exsiliens de caelo, a regalibus sedibus venit.

"Quan un silenci tranquil s'estenia per totes les coses
I la nit era al mig del seu curs,
La teva paraula omnipotent va sortir dels trons reials"

És de la Bíblia;
Saviesa, 18, 14-15

B. 6.1.2006 (X19)

Aquesta nit han passat coses molt rellevants per a la meua vida. No les puc explicar encara. Determino el signe (X), la tau hebrea, última lletra de l'alfabet hebreu, com a consigna, quan en aquests escrits m'hi refereixi d'alguna manera. Tot plegat té relació amb la recerca del Sant Graal. (Vegi's l'anotació de 20.3.2005, p. 27). * p. 14

(X) El calze daurat no és res més que el signe material de l'"Ofrena", o Calze Espiritual.

Allò que m'importa és la recerca i consecució d'aquest Segon Calze. En els darrers mesos he volgut investigar la frase que jo recordava i que havia estat gravada en el Primer Calze.

“Oblatus est quia ipse voluit”

“S'ha lliurat en ofrena perquè ha volgut”

És una petita història sorprenent.

De primer he consultat la Bíblia catalana de Montserrat. L'he regirada de dalt a baix, buscant-hi la frase. I no l'he trobada enlloc. Sobre tot mil·limètricament l'he cercada en els texts de l'evangeli de Joan, on Jesús s'ofereix al Pare pels humans i de l'epístola als Hebreus, on Jesús és sacerdot i víctima del sacrifici etern de la nova Aliança. I res. No hi és.

Després de regirar in comptables cites bíbliques, se m'ha ocorregut que jo sabia que existia un llibre anomenat “Concordances dels texts bíblics” que contenia en llista alfabètica totes les paraules importants de la Bíblia, amb la referència de tots els llocs on sortia.

Jo dispo de una Bíblia, en el llatí de la Vulgata, que s'acosta a aquesta funció. És l'Aloysius Grammatica i me la regalà el P. Josep M. Giralt, el meu confessor de St. Felip Neri, el dia de la meua Professió al final del noviciat en l'orde dels escolapis. Aquest llibre ha estat per a mi al llarg de tota la vida un tresor excepcional. M'ha conduït, d'una cita a una altra d'afí, per tots els camins del bosc frondós dels texts sagrats. Vaig buscar, doncs, en aquesta versió Vulgata i tampoc no vaig trobar el Verb del Segon Calze. Calia cercar les “Concordances de la Vulgata”. A on ?

Visc al carrer Mont Sió 11, 2, la Muntanya del Temple. És un carrer estret de cases velles però de cinc pisos. El meu és el tercer. Davant per davant, a l'altra banda del carrer s'alça fins molt més amunt l'antic edifici de pedra noble del “Foment de pietat catalana”, fundat pel bisbe Torras i Bages. A finals del s.XIX i principis del XX, aquell, potser, fou el centre d'espiritualitat catalana (de l'ànima col·lectiva) més important de la història del nostre poble. Ara jau en la misèria espiritual d'uns sacerdots integristes que conserven un glaç que es desglaça. Se'n diu “La Balmesiana”. Però conté una biblioteca religiosa de molt valor. Sempre hi trobo allò que cerco i no trobo enlloc més.

La Biblioteca Balmesiana em depara una sorpresa. En les “Concordances”, no en l'entrada “Oblatio”, ans en “Offero”, trobo finalment la cita amb gran goig. Existeix!

No és invenció meua. Isaïes 53,7. I el trobo dins del quart cant dels “Cants del Servent de IYHVH”: Is 1 42, 1-7; 2 49, 1-6; 3 50, 4-9; 4 52,13-53,12. Tot el poema sencer canta allò que vull dir. Tan de bo, com volia Nietzsche, es pogués resoldre el món sense víctimes, sense crucifixions, però calen “clavegueres de la història” com deia Agustí d’Hipona a propòsit dels màrtirs cristians oferts en testimoni.

Me’n vaig anar a casa feliç. Però ...

En consultar la cita trobada, en les versions bíbliques més modernes ... no hi era:

Vulgata (en llatí): “Lliurat en ofrena **perquè ell mateix ho ha volgut**”

Bíblia de Jerusalem (en francès): “Fou oprimit, s’humilià i no obrí la boca”

Bíblia de Montserrat (en català): “Maltractat, ell s’humiliava, no obrí la boca”

He emprés una àrdua tasca (per a mi): cercar el text original en hebreu (no sé hebreu) i la traducció dita dels Setanta (200 anys abans de Crist) al grec. M’ha calgut aprendre l’alfabet hebreu i, laboriosament, detectar les paraules i consultar-les en un diccionari d’hebreu. Resultat:

Bíblia hebrea original: “Maltractat, ell s’ha sotmès”

Bíblia grega dels XX: “Mentre el maltractaven no obrí la boca”.

Sembla que l’estricta frase punyent “Quia ipse voluit” fou invenció del traductor llatí (¿Jeroni?).

Tanmateix la frase “S’ha ofrenat perquè ha volgut” no és un caprici del traductor al llatí (St. Jeroni ?) de l’original hebreu n.1. A partir d’aquest moment de la recerca bíblica de la TRIA VOLUNTÀRIA DE L’OFRENA TOTAL, m’ha començat a florir un roser de texts per tot arreu, en aquest mateix agosarat sentit. N’espigolo alguns:

- “Per tal com ell mateix s’ha lliurat a la mort i ha estat comptat entre els criminals mentre que ell portava els pecats de molts i intercedia pels transgressors” (Is.53,12).

- “En veritat us dic que ja no beuré més del fruit del cep fins el dia que el begui nou al Regne de Déu” (Mc 14, 25).

- “Aleshores comença a sentir esglai i abatiment, i els digué: “La meua ànima està trista (Sal 43,5) fins a morir”. S’avançà un tros, es deixà caure en terra i pregava que, si era possible, passes lluny d’ell aquella hora. “Però que no es faci el que jo vull, sinó el que vos voleu” (Mc 14, 33-35).

- “I a l’hora nona, Jesús clamà amb veu forta: Déu meu, Déu meu, ¿per què m’heu abandonat? (Sal 22,2)”. (Mc 15,34)

Nota 1: L’església cristiana primitiva feu tant de cas d’aquest text que l’inclogué dues vegades en la seva litúrgia. Dimecres Sant 2a lectura de Missa i Dijous Sant, Laudes, antífona 5a (Missal romà)

- “Des d’aleshores començà a manifestar als seus deixebles que li calia anar a Jerusalem, patir molt, ésser mort i ressuscitar.

Pere, pensant afavorir-lo, es posà a reprendre’l: Déu ens guard, Senyor! No us passarà tal cosa. Però ell, girant-se digué a Pere: Ves-te’n del meu davant, Satanàs! M’ets un entrebanc, perquè els teus sentiments no són els de Déu, sinó els dels homes”. (Mt 16, 21-23)

- El fill de l’home no ha vingut pas a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat per a una multitud” (Mt 20,28).

- “Si algú vol venir darrere meu, que es negui a si mateix, que prengui la seva creu de cada dia i que em segueixi. Aquell qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà ; però el qui perdi la seva vida per causa meva, aquest la salvarà” (Lc 9, 23-24)

- Si algú ve a mi i no menysprea el seu pare, la seva mare, la seva muller, els seus fills, els seus germans, les seves germanes i, fins i tot, la seva pròpia vida, no pot ser deixeble meu” (Lc 14,26)

- “Ardentment he desitjat de menjar aquesta Pasqua amb vosaltres abans de patir, perquè jo us dic que no la menjaré ja més fins que s’acompleixi en el Regne” (Lc 22,15)

B. 24.2.2006

- “Per això la Mare m’estima
perquè jo dono la meva vida,
per recobrar-la després [en vosaltres i en Ella].
Ningú no me la pren;
Sóc jo que la dono de mi mateix.
Tinc poder de donar-la i tinc poder de recobrar-la;
aquest és el manament que he rebut de la meva Mare.
Molts deien: té el dimoni i desvarieja,
¿per què us l’escolteu ? (Jn 10,17-20)

- “Dono la meva vida per les ovelles” (Jn 10,15)

- “En veritat, en veritat us dic
que si el blat que cau a terra
no mor, resta ell tot sol;
en canvi si mor, dóna molt de fruit.
Qui estima la seva vida, la perd;
i qui no estima la seva vida en aquest món,
la guardarà per a la vida eterna.
Si algú és servent meu, que em segueixi,
i allà, on jo sóc, hi serà el meu servent;
si algú és servent meu, la Mare l’honorarà.
Ara la meva ànima se sent contorbada i ¿què diré?
¿Mare, salveu-me d’aquesta hora?

Però per a això he arribat jo en aquesta hora!” (Jo 12, 24-27)

- “La pau us deixo, la meva pau us dono jo no us la dono pas com el món la dóna. Que el vostre cor no estigui més torbat ni acovardit. Heu sentit que jo us deia: me’n vaig i torno a vosaltres. Si m’estiméssiu, us alegraríeu que me’n vagi a la Mare, Perquè la Mare és més gran que jo. I ara us ho dic (escric) abans de què succeeixi, perquè, un cop s’hagi esdevingut, cregueu” (Jn 14, 28-29)
- “Ningú no té un amor més gran que aquest de donar la vida pròpia pels qui estima” (Jn 15, 13)
- “S’humilià a si mateix, fent-se obedient fins a la mort” (Flp 2,8)
- “Va aprendre, pels seus propis sofriments, l’obediència”. (He 5,8)
- “En comptes de la joia que li era proposada, va suportar una creu, menyspreant-ne la ignomínia” (He 12,2)
- “La caritat, l’hem coneguda en això que ell donà la seva vida per nosaltres; i nosaltres també hem de donar la vida pels germans” (I Jn 3,16).

B. 25.2.2006

He tingut la gràcia d’una vida prou bona per poder-me, al capdavant de la cursa, considerar-me un humà lliure i responsable.

En canvi el meu poble no és ni lliure ni responsable. Vull, doncs, ofrenar el darrer tros, de la meva llarga vida bona, per la independència del meu poble. Una petita contribució a la vera fraternitat universal entre les nacions que cal que arribin a ser igualment lliures i igualment responsables, totes elles.

Si les primícies sempre són per a la Mare, ¿perquè les “darrerícies” no ho han de ser?

MacSwiney, president del Consell Municipal de Corcaigh (Munster, Irlanda), feu una vaga de fam per la independència d’Irlanda i en morí, després de 75 dies, l’any 1922.

B. 6.març.2006 (X) 17

¿Podria ser aquest el meu escrit final ?

“Dono la meva vida perquè vull.
La dono a l’univers sencer.
Especialment la dono als oprimits de la terra
i a la terra oprimida.
I, molt especialment, per l’alliberament
i la reunificació de la meva estimada nació catalana.
La dono. No me la lleva cap “dolent” homicida.
Jo sóc el “dolent” homicida que se la lleva.
Odio els que mantenen vius els humans
en una vida fantasmal
mitjançant procediments tecnològics.
Però també odio que Jesús hagi de menester
Judas, Caifàs o Pilat
i que el cel hagi de menester un infern
per acomplir la missió d’amor.
No serà l’enemic ocupant espanyol
qui em llevarà la vida.
La dono jo en un acte
de llibertat i de responsabilitat plenes.
En un temps històric concret
en el qual la gent viu massa temps
i ocupa amors, territori i recursos
per als altres, abusivament,
espero, amb la meva mort voluntària
col·laborar a una cultura ètica
del control de la mortalitat.
Cal saber sortir oportunament i amb elegància
de l’escenari de la vida:
ni massa d’hora, ni massa tard.
I cal sortir tot duent a la mà
l’única ofrena essencial
digna de la Destinatària:
el bocí darrer de la Vida Bona que Ella ens ha ofrenat.

Senyora, si és la teva voluntat,
fes que, quan begui el calze de la meva mort,
encara hi contingui un glop
del vi bo per beure.
Vull oferir-te, no les despulles de la
meva humanitat,
ans vida meva, perquè Tu me l’has donada,
Vida de la Bona, vida conscient,
el darrer tros.
¿Quina altra cosa et podria oferir
que no fos teva
que no fos la millor ofrena teva
que mai no m’Has ofert ?”.

B. 20.4.2006

Quatre persones, quatre indrets del cor més amagat dels catalans.

1. M. del Carme (la mare) ----- El Taga (la Mare)
2. Enric (el pare) ----- El Sant Amanç (el Pare)
3. Matrimoni Xirinacs-Damians - El coll del Vent (Tots Dos)
4. Lluís Maria (el fill) ----- Vidabona (el Fill) i els altres fills.

Territori simètric de St. Jaume de Frontanyà respecte a l'eix del riu Freser.

1. **Letargia LET** - p1 La Mare Serena Dorment
- t1
- v1
2. **Magma MGM** - c1 El Pare Abraçat
- p2 Enamorat
- v2 Enjovats a la Mare
3. **Mística MIS** - c2 La Parella Fosa
- p3 pel Vent de l'Amor
- t2
4. **Ebrietat EBR** - c3 El Fill Embriagat
- t3 pel do de la Vida
- v3

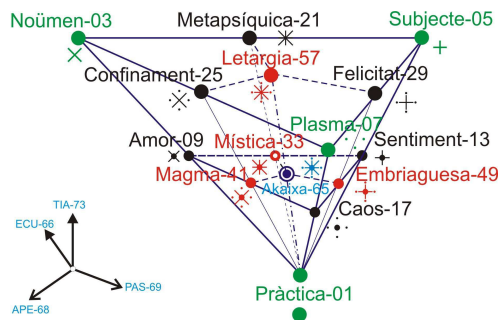
El Santuari –antiga parròquia rural- de Santa Maria de Vidabona està emplaçada en l'interior del vèrtex de l'angle recte format per la Serra Cavallera (O-E), que la protegeix de tramuntanes, i per la Serra de Vidabona (N-S), que la protegeix de ponentades. Està en la bisectriu que arrenca del vèrtex, el Taga, i resta així arrecerada del mestral, del vent dominant del nord-oest.

Mare, Pare i Parella són transcendents (**NOU**)
però el Fill no és aparença (**FEN**)
Mare, Pare i Fill són originals (**PLA**)
però la Parella no és mundana (**MON**)
Mare, Parella i Fill són persones (**SUB**)
però el Pare no és una cosa (**OBJ**)
Pare, Parella i Fill són concrets (**PRA**)
Però la Mare no és abstracta (**TEO**)

Llar X·D: Mare + Pare + Parella + Fill(s)

2. En l'altra Vida
 "Sein-zum-Tode"
 (Ser per al Plasma)

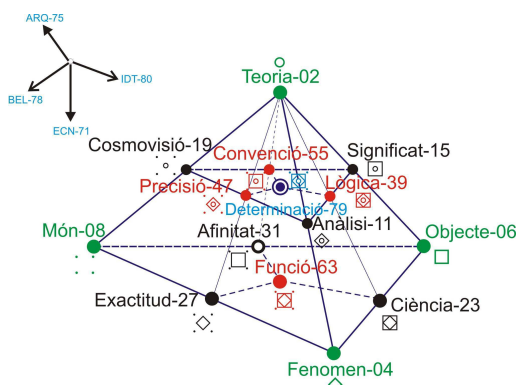
Akaixa

1	2
Funció	Letargia
Precisió	Magma
Lògica	Mística
Convenció	Ebrietat
Determinació	Akaixa

1 . En aquesta Vida
 “In-der-Welt-sein”
 (Ser en el Món)

Determinació

Jo ja sé perquè faig aquestes atribucions als meus parents i a mi. No ho explicaré. Fóra massa llarg. Només dir de tot plegat:

Una Vida en aquest **Món** molt exigent.
 Una Vida en aquell **Plasma** molt joiosa.

Coll de Jou
 (1630)

♂ Sant Amanç
 (1854)
 Pla de Pena
 (1750)

Coll del Vent
 (1370)

♀ Taga (2035)
 Puig de Caritat
 (1480)

Torrent
 de Ribamamala
 (1890)

Puig de Vidabona
 (1479)

Puig d'Àguila
 (1473)

Santuari de
 Santa Maria de Vidabona
 (1280)

B. 6.8.2006 (X 12)

HISTÒRIA I MITE A REDÓS DEL TAGA
a ran de precipici
a la vora de l'espadat.

200.- Inici, a les Gàl·lies, del moviment “Bagauda” de camperols revoltats contra els grans propietaris explotadors i el poder romà.

300.- Increment del moviment “Bagauda”. Crisis socials al camp.

400.- Continua el moviment “Bagauda” a les Gàl·lies i s'estén per la Hispània Tarraconense.

500.- Segueix expandint-se el moviment “Bagauda”.

600.- Llegenda de Sant Amanç, cabdill dels Bagaudes, alçat contra els poderosos senyors del territori i els romans dominadors. Vivia en el castell de Pena (terme d'Ogassa, on, fins fa poc, encara hi havia bruixots que adoraven el Sol; jo en coneguí un a Campelles cap al 1958), just al cantó de ponent del Puig de Sant Amanç (1854 m), davant per davant de la majestuosa muntanya del Taga (2035 m). Avui no hi resta el castell. S'hi troben el Pla de Pena i la font de Pena (sempre hi ha una font per a la Molta Pena). Tampoc no s'hi troba res del castell i del convent de monges, de la llegenda del Comte Arnau, que discorre pels mateixos tocoms.

711.- Invasió dels sarraïns.

732.- Batalla de Poitiers, a Occitània, on els francs aturen els sarraïns. Comença a aparèixer una terra de ningú, entre uns i altres, que donarà naixença a la Catalunya original genuïna. En ella comença a dibuixar-se el mite d'“Otger Cataló i els Nou Barons de la Fama”, influïda de mites francesos. Per justificar el nom de Catalunya, es confondrà la batalla de Poitiers amb la batalla dels Camps Catalànics (451) on fou vençut Àtila.

801.- Guillem de Tolosa pren Barcelona, on manarà Berà de Barcelona.

820.- Rampó (franc) succeeix a Berà de Barcelona.

826.- Bernat de Septimània succeeix a Rampó de Barcelona.

832.- Berenguer de Tolosa succeeix a Bernat a Barcelona.

835.- Torna Bernat de Septimània a Barcelona.

844.- Sunifred d'Urgell i Cerdanya succeeix Bernat de Septimània a Barcelona.

848.- Aleran de Troyes succeeix a Sunifred a Barcelona.

852.- Odalric (franc) succeeix a Aleran a Barcelona.

856.- Unifred (franc) succeeix a Odalric a Barcelona.

865.- Bernat de Gòtia succeeix Unifred a Barcelona.

878.- Guifré I, el Pilós, succeeix Bernat a Barcelona. És el primer comte independent dels francs.

879.- Fundació per part del comte de Barcelona, Guifré I, el Pilós, del monestir benedictí de Sta. Maria de Ripoll, a la confluència dels rius Ter i Freser. També funda el temple de Sant Pere de Ripoll, com seu de la comunitat popular (parròquia) cristiana d'aquell municipi, depenent del Monestir.

885.- Fundació per Guifré I, el Pilós, del monestir de benedictines de Sant Joan de les Abadesses.

890.- Primer document de l'existència de l'església de Vidabona, seu de la comunitat popular cristiana (parròquia) rural de Vidabona. El document fixa el lliurament de primícies i delmes (dècimes parts) (com Abel, Gn 4,4) de la comunitat de Vidabona a la comunitat de Sant Pere de Ripoll (Ja aleshores el domini jeràrquic substituïa al Jahvè d'Abel). Vidabona és a recer del Sant Amanç, al cantó de migdia, a la banda esquerra del riu Freser.

897.- Mor Guifré I, el Pilós.

905.- El seu fill, el comte de Barcelona, Guifré II, funda el primer temple de Sant Jaume de Frontanyà, seu de la corresponent comunitat popular cristiana rural, a la banda dreta del Freser.

927.- Mor un altre fill de Guifré I, el Pilós, Miró II, el Jove, comte de Cerdanya, Besalú i Ripoll, casat amb la comtessa Ava.

966.- El tercer fill de Miró II, Oliba I Cabreta, comte de Cerdanya, Besalú i Ripoll, es casa amb la comtessa Ermengarda *. Però l'Ingilberga, muller d'Ermemir de Besora, tingué una filla il·legítima*, també anomenada Ingilberga, que fou la darrera abadessa * del monestir de Sant Joan de les Abadesses.

988-990.- Oliba I Cabreta es retira * a la vida contemplativa, al monestir de Montecassino, casa-mare dels benedictins, i hi mor. La dona, Ermengarda, i els quatre fills governen el conjunt de totes les seves terres solidàriament.

1000.- Canvi de mil·lenni. Inici de l'esclat de la cultura i de l'esperit catalans (*Geist*).

1008.- Oliba II, fill d'Oliba I Cabreta, és fet abat de Ripoll. Aquest monestir travessa el moment del seu màxim esplendor. Hi ha sojornat Gerbert d'Orlhac, el famós futur papa Silvestre II. Hi ha una de les escoles, més famoses del seu temps, de traductors de l'àrab al llatí. Per ací entrava al bàrbar món cristià la refinada cultura àrab.

1017.- Oliba II és consagrat bisbe de Vic.

1017.- És dissolta la comunitat de benedictines de Sant Joan de les Abadesses, per les acusacions d'immoralitat, llençades contra ella pel comte de Besalú, Bernat I, el també llegendari Tallaferro ("Gesta Comitum", s.XII i "Canigó" de J. Verdager, 1886), igualment fill d'Oliba I Cabreta. Mor Ingilberga, la darrera abadessa. A les rodalies de Ripoll neix una dita popular: "Les monges de Sant Amanç/ dotze monges, tretze infants". ¿Es tractava del monestir de Sant Joan* o d'un de perdut al pla de Pena, sota el puig de Sant Amanç ? ¿Es fundà aquí la llegenda medieval, recollida pel romanticisme, que el culpable dels desordres * d'un o altre monestir fou el mític comte Arnau? La cançó de la llegenda del comte Arnau és un impressionant diàleg entre l'ànima * del comte Arnau mort i la seva vídua *, en forma de balada. Es cobreix una qüestió social amb els desordres sexuals. Arnau ha defraudat la soldada dels seus mossos i ho ha de pagar eternament. De fet, recull ancestrals sentiments col·lectius de justícia social (Bagaudes contra senyors ?). És la llegenda d'una ànima en pena (castell, convent, pla, font de Pena).

1023.- Oliba II funda el monestir de Montserrat.

1024.- Joan Oriol, fill d'Oriol, senyor d'Ogassa i del Castell de Pena, es casa amb Adelaida, filla d'Oliba I Cabreta.

1025.- En temps de Berenguer Ramon II, Barcelona assoleix les primeres llibertats democràtiques assembleàries, en front del senyoriu feudal (cavallers i eclesiàstics).

1027.- Oliba II funda a Toluges el sínode de "Pau i Treva".

1044.- Segueix constància del temple de Vidabona, ara sota l'advocació de Santa Maria de Vidabona.

1137.- Unió de Catalunya i Aragó (confederal), pel matrimoni de Ramon Berenguer IV i Peronella.

1151.- Ramon Berenguer IV funda Poblet, que al llarg dels segles següents esdevindrà el centre espiritual de la confederació, que creix cap al sud, i el lloc de repòs funerari dels seus reis.

1240.- Jaume I conquista València.

1276.- En morir Jaume I es conquisten les Illes.

1418.- La versió més antiga, en català, del mite "Otger Cataló i els Nou Barons (de la Fama)", inspirada en poemes francesos. Els Nou Barons són els fundadors de nou llinatges històrics catalans, entre els quals es compta al llinatge de Matamala, que la tradició lligarà amb el mite del comte Arnau (1906).

1592.- El racó perdut de Vidabona es va despoblant. La comunitat s'agrega a la comunitat, veïna per ponent, de Sant Julià de Saltor. (viceversa: la comunitat de Sant Julià de Clot de Cosp s'agrega a la comunitat veïna per llevant, de Sant Jaume de Frontanyà).

1594.- Circula el petit poema llegendari de “Les monges de Sant Amanç”, molt del gust picant antieclesiàstic del Renaixement.

1650.- Vidabona gaudeix per poc temps de la independència de Sant Julià de Saltor.

1714.- Catalunya perd la seva independència.

1845.- Marià Aguiló recull la balada del comte Arnau, a Ripoll.

1853.- Manuel Milà i Fontanals la publica, amb anotacions sobre la llegenda.

1858.- Víctor Balaguer escriu el conte fantàstic de les relacions del comte Arnau amb l'abadessa Adelaida, a la manera de balada romàntica.

1859.- Es restauren els jocs florals medievals. Esmenten la llegenda del comte Arnau els floralistes: Frederic Soler (“Serafí Pitarra”) i Jacint Verdaguer.

1859.- Pau Parassols i Pi surt en defensa de les monges. A partir d'ell se situa pseudohistòricament el comte Arnau, al segle X, com a senyor de Matamala (1418).

1860.- Versió de Víctor Balaguer de la llegenda d’“Otger Cataló i els Nou Barons de la Fama”.

1877.- Anicet Pagès descriu el contingut humà del mite i en 1905 l'escenifica.

1885.- Versió d'Antoni Ferrer i Codina de la llegenda.

1895.- Àngel Guimerà publica l'obra de teatre “Les monges de Sant Aimant”.

1900.- Amadeu Vives presenta l'òpera “Euda d'Uriach” basada en l'obra de teatre de Guimerà.

1906.- Joan Maragall en fa un gran poema, on revisa profundament el mite. Pinta el comte Arnau, que veu redimit, com un heroi nietzscheà. I Felip Pedrell, sobre el poema maragallià, compon un musical.

1928.- Josep Maria de Segarra en fa un poema abarrocat, on el comte no té redempció possible.

1951.- Antoni Ribera en fa una obra teatral.

1968.- Miquel Arimany també en construeix una obra de teatre.

1972.- Ambrosi Carrión en fa de nou un llarg poema.

B. 6.9.2006 (X 11)

Em diran orat, atrapat per una depressió o per una exaltació, mort per una aturada cardíaca en una excursió, en un atac de delirium, desenganyat de la vida, frustrat i fracassat en les meves ambicions, assedegat de fama, víctima del meu afany de protagonisme, autodestruït, desesperat, pertorbat mental o, simplement, suïcida.

Marxo, lliure i serè, únicament per un irresistible amor a la Vida, als amics, als germans, als humans, a l'univers sencer i, a l'altra banda, transcendentalment unit, als quals m'abraço en plenitud. Joia! Freude! “que ets dels déus guspira, generada dalt del cel”. “Si ajuntar-se els cors demana” “tots els homes s'agermanen” (Alle menschen werden Brüder).

Marxo en plenitud:

“Porque me puse en la nada
vi que lo había hallado todo”

B. 6.10.2006 (X 10)

He anat a veure la pel·lícula “*Copying Beethoven*” d'Agnieszka Holland. He plorat inconteniblement, de profunda emoció.

Beethoven, Déu encarnat en la passió (patètic, apassionat). La copista: la Mare del Déu, serena, sàvia, omniabarcant (música, serventa, infermera...).

[TIA-45°-FEL-45°-PAS.](#)

I la Novena. La meva preferida. L'escoltava a casa als 12 anys. La llegia a “Firmamento Musical” de Rudolf Ti als 18 anys. La feia escoltar als alumnes i els l'explicava als 24 anys. Hi descobria el camí iniciàtic als 30 anys.

1r tempo: La tragèdia d'aquest món (compromís)

2n tempo: La cavalcada d'abandó d'aquest món (ascètica)

3r tempo: L'èxtasi etern a l'altre món (mística)

4t tempo: El retorn sadollat de joia divina (profecia)

Des de la major fidelitat a la seva professió arriba al transcendiment de la seva professió i torna a servir als humans el premi rebut: “preneu i mengeu-ne tots”.

B. 25.10.2006

Segona ronda de mort a Vidabona

Per Vic, Ripoll i Ribes de Freser. Valenta pujada a Bruguera, l'últim poblet. Gallines pel carrer. El Taga serè, que presideix majestuós la regió. El Sant Amanç, verd de vegetació, obert al Taga de braços i cames, embadalit d'enamorament. La Senyora del Taga, displicent, mira l'eternitat, des de les seves altures desarbrades, només coberta amb un sensual borrisol de gespa alpina. Els separa i els uneix inexorablement, indissolublement el Coll de Jou o de Ioga. Allà m'encamino des de Bruguera. No trobo ningú. Els arbres del camí i de les comes són pintats amb tots els cromatismes d'una fuga de Bach. El dia, esplèndid.

Passada l'alterosa portalada del Coll de Jou penetro en el territori, un mar inacabable de muntanyes, un mar congelat de tempesta huracanada. Les onades d'entre mil i dos mil metres.

Camí mig perdut, entre el Puig de l'Àliga (1473) i el Puig de la Caritat (1473), pel portell del Coll de la Tuta. ("Tuta": cova natural o artificial de poca grandària utilitzada de refugi o sopluig) tot plegat en una de les capçaleres de la Riba mala.

... I no pogué ser ! No he pogut alliberar-me de l'embruix de la Riba mala. A l'altra banda dels balços vertiginosos, llueix al sol la fascinant policromia de tota la serra de Vidabona coronada pel turó del mateix bell nom (1479). Davant per davant d'on jo sóc s'obre temptador el Coll del Vent. Però un "mal vent ens separà" (Schiller-Maragall). No he tingut la "joia" de passar a l'altra banda.

Ribamala, ¿per què t'interposes entre mi i el meu destí? Des d'on sóc, a mil metres, deu amagar-se el Santuari de Sta. Maria de Vidabona. No el puc veure. Només l'endevino, a la meva mateixa cota d'altitud. Montesquiú anomenaria jo a tot aquest muntanyam ! Encara no he pogut veure mai Vidabona.

M'he assegut a la gespa alpina, flonja i compacta, decorada amb carlines i tifes de vaca perfectament dissecades pel gran taxidermista que em vigila des de dalt i que, murri, frueix pel meu patiment. Lentament, tot arrossegant-me, toco, amb la flauta de pastor, aquella Siciliana de Vivaldi en pur estat contemplatiu. El so, humil i penetrant, del flabiol omple les valls. Tots els ocells aturen, un moment, llurs xerrameques i enraonies. ¿Sabíeu que el so de flauta és tan pur perquè no el produeix la vibració de cap corda, de cap llengüeta ni de cap pell de bou, sinó que només vibra l'aire; només el Vent puríssim ?

Des del riu de Babilònia el cor em plora enyorat de la pàtria. "*Sta. Maria, succume flebiles, inva pusil-lanimes*".

De tornada, cap al migdia, ja molt avall en un revolt del camí he tingut el consol de Santa Maria per al qui la pàtria enyora. Davant per davant, a l'altra banda del Ribamala, encimbellat, he vist per primera vegada el Santuari de Vidabona. He restat extasiat una bella estona. I finalment, ja en la terra dels homes he celebrat la visió amb una festa.

Avui he pujat a la barca. Caront ha intentat conduir-me a l'altra banda de l'Estígia, però, tot i que li he pagat l'òbol, no m'hi ha pogut dur.

Com Moisès en la muntanya de Fisga, a l'altra banda del Jordà, he estat castigat a morir sense entrar a la Terra Promesa, a les seves envistes.

“L'amor és dur com la mort”.

B. 6.11.2006 (X 9)

Em digueren que els hinduistes (alguns) es llençaren sota les rodes del carro de Vixnú, a fi de morir per ell.

Em digueren que els cristians de Sevilla s'autodenunciaren a les autoritats musulmanes per morir màrtirs. Els bisbes cristians ho hagueren de prohibir.

L'amic de l'ànima, en Ramon Llull, desitjà morir màrtir per la fe, en terres musulmanes.

És molt delicat tot això. Per morir màrtir sempre cal un martiritzador. Jo no vull convertir ningú en martiritzador per satisfer el desig de martiri. Sempre he tingut l'escrúpol de no forçar ningú a fer res contra la seva voluntat.

Fa més de quaranta anys, era escolapi, i m'estava en la Residència d'estudiants universitaris de St. Antoni Abat (Barcelona). Les dones que rentaven la roba dels escolapis reclamaven una estufa per combatre el fred que patien a l'hivern. El Rector no els la volgué donar. Jo, enfadat, mai més no els vaig lliurar la meva roba bruta. Me la netejava jo al lavabo.

Per aquell temps vaig intentar exercicis d'ascetisme (deixar els lligams del món). Vaig substituir tota la meva roba interior per unes calces i una camisa de burda tela de sac. Al damunt, la sotana ho amagava tot. Era l'estiu, i vaig intentar una experiència de “peregrinació del deseiximent”, al meu punt ω.

Sense diners, amb el vestit de sac encobert per la sotana, sense rellotge, sense ulleres, sense motxilla, amb una manta petita i prima, agafada per les quatre puntes a tall de sac, amb una Bíblia i paper blanc per escriure-hi.

Vicenta, secretària de la Residència, es compadí de mi i s'entestà en pagar-me el bitllet de tren fins a Aigües de Ribes de Freser. A partir d'allà, tot caminant vaig pujar pel torrent de Bruguera fins el poble. La mestra, mare de Jaume Martí, amic meu, m'acollí a casa seva. Hi vaig sopar i dormir. Al dia següent: fins a coll de Jou, entre el Taga i el Sant Amanç, a dormir al refugi. Les esquelles de les vaques, escampades pels prats, m'acompanyaren tota la nit. Després cap a Ogassa i fins a Sant Joan de les Abadesses. Dormint al bosc. Menjant rosegons de pa captat per les masies. Despertar al bosc. Els animalons ja no em temien: havia dormit amb ells. Ocells. Esquirols. Vaig escriure el quadern “La Via. Iniciació cristiana”. De Sant Joan a Olot. Menjar i dormir

als escolapis. D'Olot al Collell, tot passant per Santa Pau. I del Collell a Girona i Barcelona en autoestop.

Fou la primera visita a la tomba (ω) de la meua mort ascètica als lligams d'aquest món i al bressol (α) de la meua naixença mística als lligams de l'altre món.

Tot per voluntat, per amor. Serè. Ja farà quaranta-cinc anys. Res de fanatisme ni d'obsessió. I mai no ho demanaria a ningú. No fos cas que es devalués l'amor a aquesta vida i aparegués l'efecte col·lateral indesitjable de la desaparició del respecte i de l'afecte als vells. A mi no me'n falta gens d'això! Amics meus! Germans meus! Senzillament, cedeixo el meu territori a altres.

B. 6.12.2006 (X 8)

He anat a veure la pel·lícula "*El Gran Silenci*" de Philip Gröning sobre la Grande Chartreuse de Grenoble fundada per Sant Bru fa prop de mil anys. En aquells temps van arribar a establir-se prop de tres-cents monestirs a Europa. El primer de la Península Ibèrica fou el d'"Scala Dei" al Priorat, al peu del Montsant.

Jacob veié una escala que anava de la terra al cel, per on pujaven i baixaven els àngels transportadors cap amunt de les fretures humanes i cap avall dels designis divins. Aquell lloc era un lloc sant.

Jo als 10 anys vaig patir un "atac" de misticisme i vaig voler "ja" marxar a viure una vida d'ermità. El pare Josep M. Giralt, el meu confessor, suaument, me n'apartà. Però alhora a St. Felip Neri de Gràcia tot respirava delit per la contemplació. La Maria Assumpta se n'anà a una cartoixa de dones, més enllà de la frontera amb França. Recordo les emocions de la meua mare i de la meua germana M. Lourdes. Les dues acompanyaren a la Maria A. en tren fins a Portbou. Quins moments els de la separació. Les explicacions generaven en mi pregones gelosies. La mare atiava la meua complicitat. Em donava a llegir "Jesucrist, ideal del monjo" de Dom Columba Marmion. –"No li diguis al pare. Es pensa que m'estimaria més ser monja que la seva dona".

El P. Giralt, que vetà la meua fuga infantil es fugà, ell, a la Cartoixa de Montalegre, a Tiana. Encara conservo la carteta de comiat que em feu arribar. I els dos germans Pares Llauger, se n'anaren a la Trapa de Navarra. La salut no els permeté mantenir-s'hi.

Jo vaig entrar a l'Escola Pia. Un any a Alella. Excursió per les carenes de la Litoral fins a la Conreria, des d'on s'albira la Cartoixa de Montalegre, a la vall. El cor de 15 anys se m'hi anava, pendent avall.

Als 17 anys vaig patir un altre atac de pruija de contemplació. Li vaig dir al mestre, Rafael Pérez-Azpeitia que volia plegar d'escolapi i anar-me'n a la Cartoixa. Ell em va confessar igual desig seu. Però em pregà de romandre escolapi per ajudar a fer créixer l'esperit en el nostre orde.

Mentre, primer les dues germanes grans i després la petita (Lourdes, Montserrat i Anna Maria) ingressen carmelites, davant la dificultat d'anar a la Cartoixa on era la Maria Assumpta.

Més tard, cap als 25 anys, jo era consiliari del clan dels escoltes dels escolapis del carrer Balmes. El cap de clan era Fèlix Martí. Vam planificar un campament volant, d'estiu, de 15 dies de durada. Una nit arribarem a l'ermita de St. Joan de Codolar, al peu del Montsant. A la llum del foc de camp els vaig explicar la "Pujada a la Muntanya del Carmel" de Sant Joan de la Creu. "Nada, nada, nada en el camino y en el monte no hay nada". Al matí següent pujàvem el Sinaí. A prop del cim hi ha la Cova Santa, origen de totes les ermites escampades per la muntanya i origen de la Cartoixa d'Scala Dei. Hi entrarem gatejant. Dintre, una catedral en el cor de la roca. Eucaristia. Jurament conjunt de servir, tota la vida, l'ànima de la nació catalana.

Moltes més coses diria. Darrerament vaig repetir l'excursió a la Cova Santa del Montsant i la visita a Scala Dei amb el meravellós grup animador del Camí dels Països Catalans encapçalats per Lluís Planes. Les cames no em permeteren arribar a dalt, però ells sí. Entraren a la cova (IR 19,9) i renovaren el "pacte", l'"aliança" amb el Transcendent.

Tot això passava pausadament pel meu cap mentre els meus ulls contemplaven la llarga pel·lícula de tres hores, d'"El Gran Silenci". "Cupio dissolvi". Aquell sucre que deixa d'ésser sucre i omple tot el vas d'aigua de dolçor. A la sucrera no hi restarà: "Nada, nada, nada". I a dalt del cim.

"Juge convivium"

B. 7.12.2006

Acaba l'any litúrgic i en comença un de nou:

1. Salvació individual:
 - 1.1 Advent: l'anunci al cor meu.
 - 1.2 Nadal: la fe del cor meu.
 - 1.3 Postepifania: les obres del cor meu.
2. Salvació nacional:
 - 2.1 Quaresma: l'anunci al meu poble.
 - 2.2 Pasqua: la fe del meu poble.
 - 2.3 Postpasqua: les obres del meu poble.
3. Salvació universal:
 - 3.1 Ascensió: l'anunci a tot el món.
 - 3.2 Pentecosta: la fe de tot el món.
 - 3.3 Postpentecosta: les obres de tot el món.

A Jesús el maten els responsables de la nació jueva i els de l'Imperi romà (22 i 32) traït per un dels seus (12). Però mor únicament per amor. Mort enmig de la vida no pogué evitar el rerefons tràgic i ombrívol de la volubilitat de les masses, de la covardia dels deixebles, de la traïció de l'amic, del col·laboracionisme dels polítics jueus i de la invasió de l'imperialisme romà. Efectes de la lluita de classes d'aquest món infidel a l'altre món.

Però la causa de la lluita de classes és la manca d'amor individual, nacional, universal:

Comprometre's, implicar-se, jugar-se la vida i, després, marxar lliure més enllà de tot instint o desig de conservació ... si no l'han matat abans.

M'estimo tant els meus enemics que, sense trair-me, he maldat tota la vida per evitar-los la vergonya de perseguir-me (no sempre ho he aconseguit) o de matar-me.

Me'ls estimo massa. Ells, com els meus amics, són, malgrat tot, tan valuosos!

Jesús, més enllà del suplici, de l'escarni, de l'abandó, pren la seva ànima lliure en les seves mans i en fa ofrena immaculada al Pare. No, perquè li prenguin sinó perquè la dóna. I la dóna perquè la té. I la té perquè no se l'ha deixada robar pels elements d'aquest món.

B. 25.12.2006 Nadal.

No la ciència, sinó el mite diu que a les dotze d'aquesta nit, enmig del silenci i de la foscor el Cel va fer un petó a la Terra i nasqué un Infant en un estable.

Quan el sol és més baix, en el solstici d'hivern, apareix (Epifania) la Llum.

B. 6.1.2007 (X 7) Epifania

Fa un any. Any de maduració. Copio:

“La suprema independència (Suaraj)”

1. La pregunta

Tot acte de llibertat genera un lligam d’esclavitud. Si trio ésser català vinc obligat a capténir-me com a català. Si trio esdevenir fuster, cal que faci bons mobles.

Diu l’Evangeli: “Convé obeir Déu abans que els homes”. Gandhi ho diu així: “El primer compromís és d’obeir la Veritat. La Veritat, segons Gandhi, és la veu de la consciència interior, il·lustrada pels signes externs, que canvia a cada instant.

Cal, doncs, que abans d’obeir els homes, obeïm la Veritat que ens parla des de tot el món a través de la pròpia consciència i des de l’amagada consciència de totes les persones i coses de cada dia.

La meva independència respecte dels meus instints i capricis és la meva dependència de la Veritat.

La meva independència respecte a la meva família i amics és la meva dependència de la Veritat.

La independència del meu poble català respecte als que l’oprimeixen és la seva dependència de la Veritat.

L’alliberament de les classes socials i dels pobles oprimits és llur dependència de la Veritat.

Cal, doncs, esdevenir obedients a la Veritat.

Així la Veritat instaurarà en el món la més gran tirania?
Anirem tots a raure al despotisme de Déu?

L’obediència a la Veritat és la més gran esclavitud del món.

El seguiment de Déu és el destí més terrible. Per això tants en fugen.

Però Déu, la Veritat o l’Amor, a tots i a cadascun de nosaltres, individus i pobles, ens ha donat una inconsiderada i espantosa empenta, i ens ha deixat sols i abandonats, en aquest món, sense pietat ni entranyes, per tal que fem el suprem Acte de Llibertat i d’Independència, respondre clarament a aquesta pregunta:

“¿Voleu ser els meus esclaus o no ?”

2. La meva resposta:

“Jo sóc qui sóc amb tu”

Qui ets tu que em fas viure,
força oculta i estranya,
amagada a l'entranya?

Vaig florir sense mi.
Per rebre aquest cel blau
no et doní vist-i-plau.

Moriré sense mi.
Diràs prou una tarda.
Seré ple de basarda.

Qui sóc jo sense tu?
Un titella xerraire?
O un desvalgut captaire?

Però amb tu qui sóc jo?
Una estrella eclipsada ?
o una ombra allargassada ?

Ets dintre meu i visc.
Sense tu sóc ben mort.
No sóc jo qui em fa fort.

Fuges i m'esvaeixo.
O bé no sóc ningú.
O sóc qui sóc amb tu.

Saló del Tinell. 30 de gener 1987.
39è aniversari de la mort del Mahatma Gandhi.

B. 6.1.2007 (X 7) Jo sóc “Jo sóc” (EPIFANIA)

“En veritat, en veritat us dic:
si el gra de blat no cau a terra i mor
resta ell sol;
però si mor
dóna molt fruit.

Qui estima la seva ànima, la perd:
i qui s’allibera de la seva vida en aquest món
la guarda per a la vida eterna.

Si algú em vol servir que em segueixi
i on jo sigui, hi serà també el meu servidor.
Si algú em serveix, el Pare l’honorarà.... ..

Ara la meva ànima està torbada.

I ¿què diré?
Pare allibera’m d’aquesta hora ?
Però, si he arribat a aquesta hora per a això !
Pare, glorifica el teu Nom” (Jn 12,24-28).

“El meu Nom és: Jo sóc “jo sóc”” (Ex 3,14; 10,2)
“ Jo, només Jo, sóc” (Dt 32,39)

Aquesta proposta sense predicat es fa insuportable. Es tracta d’omplir el buit de predicat:

“Jo sóc el Pa” (Jn 6, 35 i 50), “Jo sóc la Llum” (Jn 8,12), “Jo sóc la Porta” (Jn 10, 7 i 9), “Jo sóc el bon Pastor” (Jn 10, 11 i 14), “Jo sóc la Resurrecció” (Jn 11,25), “Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida” (Jn 14,6), “Jo sóc el Cep” (Jn 15, 1 i 5)

S’ intenta tancar la qüestió:

“Jo, el qui sóc, el primer
i amb els darrers jo mateix” (Is 41,4)
“Jo sóc el primer i el darrer” (Is 44,6)

“Jo sóc, jo sóc el primer
i també sóc el darrer” (Is 48,12)

“Jo sóc l’Alfa i l’Omega,
el Primer i el Darrer,
el Principi i el Fi” (Ap 1,8; 2,8; 1,17; 21,6; 22,13)

Però encara cal anar més enllà. La proposició no té predicat:

“Si no creiem que Jo Sóc morirem en els nostres pecats” (Jn 8, 24)

“Quan haureu alçat el Fill de l’home
Aleshores sabreu que Jo Sóc” (Jn 8, 28)

“Abans que Abraham existís Jo sóc” (Jn 8,58).

Cloenda:

“Us ho dic des d’ara,
abans que s’esdevingui,
per tal que quan s’esdevingui
creieu que Jo sóc” (Jn 13,19).

B. 10.1.2007

“Em diran orat”, boig, pertorbat mental. “Una depressió de cavall”. Pessimisme de la vida. Covardia. Desengany. Obsessió. Deslleialtat. Demència senil. Malalties. Xacres.

La memòria oficial dictaminarà còmodament: suïcidi. I tots contents.

Potser els estimats amics i parents es consideraran estafats. A més no els podré avisar a la bestreta per mor d’embolicar-los en un afer legal de “no auxili a un necessitat”.

L’acusació pitjor de totes: acte de supèrbia infinita; disposar de la pròpia vida que no et pertany, que és sagrada, que només pertany a Déu.

¿I el mal exemple ? ¿Quants més no seran induïts així a acabar amb la seva vida?...

Em trobo millor que mai de salut, de ganes de viure, de capacitat de treball. Tinc malalties, però ben controlades. Sempre n’he tingut i més que ara. Mai no havia tingut un horitzó tan prometedor al *Globalium*, la meva proposta filosòfica.

Tinc protectors, editor, col·laboradors.

En el meu entorn, mai no havia gaudit de tanta pau, tant amor, tanta amistat. Els enemics són lluny. No puc desitjar més. Vida Bona.

És cert que l’ample món rebenta d’injustícies, pobresa, guerres, opressió, irresponsabilitat, ignorància, malalties, morts violentes, etc.

Crec que he lluitat contínuament contra aquestes xacres de la humanitat i de l’ambient. Però mai no he pretès arreglar-ho tot jo, insignificant personeta assetjada per problemes gegantins. En aquest aspecte visc en pau. Faig el que jo puc i deixo als altres allò que és de llur responsabilitat.

Tanmateix hi ha un punt que ja puc fer i que encara no l’he fet: donar-me del tot, fer el Signe de la Donació Total que batega en el fons del meu cor des de la meua infància. Ramon Llull volia morir màrtir. Jo vull morir en Ofrena Total i Lliure. En néixer la meua vida no venia de mi. No em pertanyia. La decidiren els meus pares a qui estimo amb tot el cor. Ara, després de 75 anys de vida meua, aquesta vida, que m’ha estat

donada per tal que en faci allò que cregui més convenient, és meva i la vull donar a Aquell amb qui estic casat. Ell em feu present del Do de la meva vida i jo, després de 75 anys de fer-la fruitar -¡i quina collita més formosa!- la hi torno abans que tota la collita es podreixi. Dono allò que més estimo a qui més estimo. ¿Deliri religiós? Aneu-vos a fer punyetes. ¿Quina mena de miopia tan gran no hi ha que confongui el pitjor, el suïcidi, amb el millor, donar-ho tot pels qui estimes ? ¿No és un bon evangeli oposar l'esperit de la pròpia donació (total) a l'esperit del propi profit (total)?

En llatí hi ha tres verbs que es presten a confusió:

1. cado, cadere, cecidi, cassum: “Caure”
2. caedo, caedere, cecidi, caessum: “Matar”
3. cedo, cedere, cessi, cessum: “Cedir”

Se m'han ocorregut els seus tres corresponents derivats:

1. sui-casi: Mort per accident o assassinat
2. sui-cidi: Matar-se un mateix
3. sui-cesi: Ofrenar, cedir la vida
No resistir la mort
Cessar de lluitar contra la mort
No violència envers la Mort

“¿On és Mort la teva victòria?”.

Si voluntàriament cedeixes a la Mort
allò que és seu la Mort mor.

El meu Regal de Reis !
Ha acabat el silenci de Déu
i ha començat el silenci de l'home.

”En una Aurora pura
por ansias en amores inflamada,
oh dichosa ventura,
salí sin ser notada
estando ya mi casa sosegada”.

“És la teva hora
i el poder de la Llum”

Oració de Simone Weil (1909-43)

“Pare, en nom del Crist, concedeix-me això: Que sigui negada de fer correspondre a cap de les meves voluntats cap moviment del cos, cap intent, fins i tot de moviment, com un paralític complet. Que sigui incapaç de rebre cap sensació, com si fos completament cega, sorda i privada dels altres tres sentits. Que sigui negada d'encadenar pel mínim lligam dos pensaments, fins el més senzill, com un d'aquests idiotes que no solament no saben comptar ni llegir, sinó que ni tampoc mai no han pogut aprendre a parlar. Que sigui insensible a tota mena de dolor i de joia i incapaç de cap amor per a qualsevol ésser, per a qualsevol cosa, ni tan sols per a mi mateixa, com els vells completament xarucs. Pare, en nom del Crist, concediu-me realment això.

Que aquest cos es mogui o s'immobilitzi amb una desimboltura o amb una rigidesa perfectes, en conformitat ininterrompuda amb la teva voluntat.

Que aquesta oïda, aquesta vista, aquest gust, aquest olfacte, aquest tacte rebin l'empremta perfectament exacta de la teva creació. Que aquesta intel·ligència, en la plenitud de la lucidesa, lligui totes les idees en conformitat perfecta amb la teva veritat.

Que aquesta sensibilitat tasti, dins la seva més gran intensitat possible i dins de tota la seva puresa, tots els matisos del dolor i de la joia. Que aquest amor sigui una flama absolutament devoradora d'amor de Déu per Déu, transformat en substància per Crist i, donat als desgraciats, el cos i l'ànima dels quals manca de totes les formes d'alimentació.

I que jo sigui una paralizada, cega, sorda, idiota i xaruca.

Pare, opera aquesta transformació ara, en nom del Crist; i, malgrat que jo t'ho demani amb una fe imperfecta, acull aquesta demanda com si estigués pronunciada amb una fe perfecta.

Pare, com que tu ets el Bé i jo sóc la mediocre, arrenca de mi aquest cos i aquesta ànima per fer-ne coses teves, i no deixis subsistir en mi, eternament, res més que aquest deseiximent o bé el no-res”.

(Escrit en 1942-43, poc abans de la seva mort).

Carta de Pau als Filipencs, cap. 1

21 Per a mi viure és Crist (Ungit de l'Esperit)
i morir és un guany.

22 Però si continuo vivint,
podré fer un treball profitós.
No sé, doncs, què escollir (αιρηόμαι)

23 Estic agafat per dos costats:

D'una banda tinc el desig (ηησουμαμ)
d'anar-me'n (Vulg.: "*Cupio dissolvi*")
i estar amb Crist ("*et unc cum Christo*")
cosa incomparablement millor;

24 però, d'altra banda, pensant en vosaltres,
veig més necessari que continuï
la meva vida corporal".

"Els "NO" ens fan possibles.

Són com camins barrats.

Al capdavant, ser lliure és sols això:

anticipar el futur, posar-hi uns límits"

(Josep M. Roquer. "L'entomòleg de Babel" UAB 1006, p 85)

"M'ha resultat ben interessant aquesta visió de la llibertat com a limitació,
anticipació, projecció en el futur, en lloc de la seva interpretació –tan
dominant, reiterativa i monocord en la cultura actual- com una glorificació
paroxística d'un present sense memòria ni projecte, sense vincles ni
responsabilitats".

(David Jou, pròleg al llibre citat, p.16).

B. Dimarts 6.2.2007 (X 6)

Cito de memòria un text indi que vaig llegir quan tenia 17 anys

“El Tathāgata (cap de la comunitat) digué al rei Menandre:

“Com el núvol amb la pluja satisfà la set d’animals, homes i plantes, talment que sense ell no viurien, així és el Tathāgata. Mai el núvol no ha dit: “Els homes, els animals i les plantes són meus”.

Com la terra ho sustenta tot i mai no ha dit tot és meu, així el Tathāgata”.

En sànscrit:

TATHA: així, d’aquesta manera, justament així

GATÀ (Gam + ta): que se n’ha anat, que ha marxat, que ha partit.

GAM: baíno (grec), venio (llatí): anar, marxar, venir, atènyer, arribar

TATHAGĀTA: que és així, arribat a ser així, l’així esdevingut.

B. 6.3.2007 (X 5)

Agermanats meus:

“Sigueu perfectes (plenitud, maduresa, “Món”, “eskhaton”)

com la vostra Mare celestial n’és,

que fa sortir el sol sobre justos (Vida bona)

i sobre pecadors” (Ribamala) [Jesús el natzarè] .

“Hi ha el camí dels vicis (Ribamala)

i el camí de la virtut (Vida bona)

però vosaltres seguíu el camí del no-res (Taga)

no-res, no-res, no-res en el camí,

i en la muntanya no-res.

En la muntanya no hi ha camí

perquè per al perfecte no hi ha llar” [Joan de la Creu]

Agermanats, estimats meus,

tots els que heu pujat al carro:

la concòrdia noümènica o el consens fenomènic

de què gaudiu

són els valors més preuats que podeu desitjar.

Però són, només, un efecte derivat.

No els heu de cercar per ells mateixos.

Només són signes. La causa important que els produeix

és la vostra “Realitat perfecta”

en la que ja viviu ara, en la que esteu immersos,

més enllà de bondats desitjades i maldats execrables.

Si us baralleu i us dividiu i perdeu

concòrdia (Ecumene) i consens (Veīnatge)

és perquè esteu descavalcant

de la “Realitat per-fecta”:

1. Cosmos pràctic: tocar de peus a terra
2. Cosmovisió teòrica: mentalitat global
3. Comunió noümènica: unió universal
4. Exactitud fenomènica: plenitud del present
5. Afinitat objectiva: estructures naturals, no forçades
6. Intenció subjectiva: assemblea lliure i responsable
7. Funcionalitat científica: feina racional
8. Geni metapsíquic: Deixar-se endur per la inspiració
9. Organització metafísica: evolució generativa (barri, municipi, comarca, ...), involució regenerativa
10. Agudesesa artística: estil, elegància
11. Polidesa experimental: feina acurada, acabada.
12. Harmonia sàvia: utopia dialèctica
13. Regne amorós: estimeu-vos com jo us he estimat
14. Precisió analítica: crítica esmolada, desprietada
15. Obligació senyalitzada: obediència a la llei natural
16. Astúcia del sentit: intel·ligència amb gràcia
17. Desig amb sentiment: Vehemència, il·lusió
18. Convenció significativa: Fidelitat als pactes
19. Determinació lògica: Rigor en coneixement i en govern
20. Ecumene mística: Concòrdia
21. Arquetip ideic: Model global de la realitat, sempre en revisió
22. Veïnatge psíquic: Consens
23. Divinitat mítica: Tradició sagrada pròpia, interpretada al peu de l'esperit.
24. Economia tècnica: Servei amb mínim esforç i màxim resultat (eficàcia).
25. Bellesa estètica: Gust subjectiu, legislació creativa
26. Ecologia ètica: no violència, màxim respecte a la Natura.

Algun dia, vosaltres, un a un, abandonarà la “Realitat perfecta” per retornar a la “Realitat per fer”. Resseguiu al revés els 26 camins, sense crisis, sense esgarips. La Mort, que amb la seva dalla esmolada ve a tallar tot lligam esclavitzador, no tindrà feina. Us trobarà actuant com qui no actua en la “Realitat perfecta” no presoners de cap de les 26 condicions de la perfecció, ni tan sols del “jo intencional” de la condició 6.

Us ho diu un que ara abandona la “Realitat perfecta” descendint per tots els camins (26) sense res; fins i tot sense mi mateix.

Ve la Mort i no troba cap lligam per tallar, ni el del meu jo.

Ho té fàcil. De baixada. Tot llisca.

B. 6.4.2007 (X 4)

Tres paradoxes:

1. Diuen que llevar-se la vida és covardia.
Però pocs tenen el valor que cal per llevar-se-la.
2. Com s'assemblen i que distants estan el fet del suïcidi i el fet de lliurar la vida pels qui estimes.
3. Després de la mort no hi ha després.

“Us convé que jo me'n vagi
perquè si no me'n vaig
no vindrà a vosaltres l'Esperit
però si me'n vaig us l'enviaré” (Resurrecció) (Jn 16.7)

“Quan vingui Ell
us guiarà fins a la veritat completa” (Jn 16.13)

Com a Memorial de la meva mort suggereixo

Jn 14-16 (si pot ser sense les interpolacions).

Posat que cada humà pot ser un sac de sorpreses, Xenofont diu que la plenitud humana apareix després de la mort quan tot ja és aconclert (Resurrecció).

M'agradaria que un cop jo mort, només se us aparegués el mateix Esperit de Jesús el Crist.

Alter Christus! Tant de bo!

No estigueu tristos. “Si m'estimeu us alegrareu de què me'n vaig a la Mare” (Jn 14, 28).

A la festa! Al convit permanent! Vosaltres ja acabareu la feina.

B. 6.5.07 (X 3)

Ho doneu tot. Qui podrà mesurar la magnitud del vostre do ? Qui us podrà pagar ?

Us ho demano: Vulgueu acceptar aquest petit do de la meua vida; allò que resta de la meua vida, donada per vos. Prou que l'he vetllada. Prou que l'he apreciada i estimada. Setanta-cinc anys de vida vostra en mi. Encara ara gaudeix de força bona salut.

És cert, sovint me l'he jugada. Gairebé sempre he vorejat la malaltia, perquè cal que la salut estigui al servei de l'amor. Ja ens ho has ensenyat.

Però arriba l'hora i és ara que cal retornar-vos la vida, el vostre do. He multiplicat el do? O l'he enterrat per no perdre'l? Tu ho saps. Però, ara, vull que el do que et retorno tingui una mica de presència.

Antigament se t'oferien els delmes (la desena part de la collita) i les primícies (la collita primerenca). Vull donar-te els delmes. No em resten aproximadament set anys de vida, encara? I, en comptes de les primícies... les "postrícies" (les postres més dolces). Abel donava a Jahvè el primer i el millor. Jo: el postrer i el millor.

Sí: el millor de la meua vida, perquè encara tinc salut, en els moments de màxima maduració, de màxima lucidesa, de màxima experiència, de màxim amor al meu entorn de parents, amics, veïns, de màxima seguretat econòmica, de màxima assumpció per part dels meus "fills" dels meus valors i ideals més profunds.

Encara no és l'hora de les xacres de la decrepitud. No les temo. Però abans vull donar-te aquell tros de menjar més gustós i plaent que s'aparta en el plat per menjar-se'l al final. El millor per a Tu!

La part final, la part més concentrada de dolçor, el cul de la tassa de cafè sadoll de sucre, la millor posta de sol ... per a Tu.

En diran "La Inacabada". Xiuxiuejava: "Quina llàstima!" Tant que li dèiem: Cura la salut. Et necessitem. Durar, durar i durar". I tu, golafre insaciable, m'has devorat.

B.V. 18.5.2007

Especialment en aquests darrers anys, els meus germans, els meus amics, la meua comunitat m'heu fet tan feliç!, m'heu estimat tant, que em sembla que ja sóc al cel.

"Si aquest món és tan bell !".

No marxo ni despitat ni decebut. Marxo de la nostra plenitud parcial a la plenitud total.

Com diu l'espiritual negre:

"Me'n vaig al vent de les dunes
me'n vaig cap a un altre lloc.
Jo me'n vaig a conèixer altres horitzons.

El desert és una il·lusió”.
“Cavaller presoner del desert !”.

No és la vostra hora. És la meva hora, una hora única meva, l’hora major on jo acabo com una ona que es perd a la riba de l’eternitat universal. Ribana bona.

B.X. 6.6.2007 (X 2)

Estimat comte Arnau:

Jo sóc un bagauda com St. Amanç. I t’he vingut a buscar. Fa segles que com ànima en Pena purgues per aquests verals el greu delictede defraudar el mosso del seu jornal. És falta que clama venjançadavant de Déu.

Ara, d’aquest delictede en diem opressió de classe. I, de la batalla que en resulta, en diem lluita de classes.

Et vinc a rescatar del teu perllongat purgatori perquè ha començat a veure’s el final de la lluita de classes.

El dia 1 de gener del 2000 em vaig posar a la Placa de St. Jaume de Barcelona per anunciar el renaixement de la comunitat humana perduda. La meva salut només permeté que hi aguantés cent dies, fins al 10 d’abril del 2000. Tota la meva vida havia estat dirigida a l’agermanament dels humans. Què més podia fer? Només em restava el lliurament de la meva vida com a signe de la condició de l’alliberament. Des d’aquell dia m’hi preparo. Els meus germans començaren a treballar per fer concebre, gestar i néixer les primeres Germanies. És la nova Comunitat Humana basada en el consens i en la concòrdia en totes les coses fonamentals de la vida. T’ho vinc a anunciar amb gran goig.

Deixa ja la teva Pena vagarosa i ajuda’ns a fer créixer aquest nou i vell plançó ple d’Esperit per totes les terres catalanes i per tot el món: la nova revolució.

B. 26.6.2007

Avui manquen quaranta dies per al final. Faig la vida de cada dia sense diferències. Però, com val cada minut !

Els amics ens hem d’estimar en la vida i en la mort. No només en la vida. Fer consistir l’amor a perllongar el més possible aquesta vida és un insult a l’altra. Com deia Freud, hi ha l’impuls de vida, Eros, i l’impuls de mort, Thànatos. Cal equilibrar-los dinàmicament i amb elegància. Hora de viure i hora de morir. És ridícula la lluita aferrissada del cervell per mantenir aquesta vida en contra del determini del nostre cos que marca el temps d’anar morint. Al contrari, cal ara que mitjançant la medicina puguem planificar amb responsabilitat i llibertat la mort com es planifica la natalitat. Aquesta la planifiquen els futurs pares perquè el fill encara no hi és. Aquella cal que la planifiqui la mateixa persona que ha de morir mentre encara hi és.

Ara, encara en aquest món, jo vull ser vostre, però encara sóc molt meu. Quan mori esdevinc tot ben vostre si sou de Déu. Preneu i mengeu-me tots. Mossegueu-me homes i guineus i esparvers i formigues i fongs i pluja i vent i terra. Mastegueu-me que aquest és el meu cos lliurat per vosaltres.

Ofereixo el do més preuat que és la meva vida
per l'alliberament del meu poble
per l'alliberament de tots els pobles oprimits de la terra
per la natura presonera nostra.

B. 6.7.2007 (X 1)

CARTA DE COMIAT

Estimats germans, un a un, nebots, un a un, amics, un a un, i a tots plegats:

Us escric aquesta carta a la “Porta de la Mort” (Afina). No estigueu tristos, ni espantats, ni enfadats. Us prego que regireu els racons del vostre interior per descobrir-hi el motiu de la vera joia que voldria que tinguéssiu. Alegreu-vos amb mi. Estic alegre i amorós (Amanç) davant la Porta.

“Estic a punt d’èsser vessat en libació i ha arribat l’hora de la meva partença. He lliurat un bon combat, he acabat la cursa. He conservat la fe” (2 Tm 4, 6-7).

Per a mi, després de la mort no hi ha després. No és el temps qui permet la vida, ans és la vida qui permet el propi temps. Tots naixem, creixem, vivim i morim. Tot allò que comença, acaba. Lluís Maria Xirinacs i Damians s’ha acabat. Ja ha passat. Ja no hi és.

En el vostre temps, en el que teniu encara, resten les meves obres i els records que guardeu de mi i insisteix el meu Esperit que és el vostre. Però jo ja m’he acabat. Per damunt de tot estic enamorat de Vida Eterna, m’he llençat als seus braços i m’he perdut en el seu cor. Els meus amors, per a vosaltres, el meu Amor per a Ella. Jo he estat nen, jove, adult i vell. Quina sort ! I, encara per uns moments encara sóc L.M.X.D. això ho perdré tot seguit, motiu de tristesa.

Però us anuncio amb la joia més plena que
jo sóc!
Ni abans, ni després, ni durant. Senzillament
jo sóc!
Moro des-esperat, no d’aquest món sinó de l’altre, perquè
jo sóc!
Allò que esperen els esperançats ja hi és
jo sóc!
No tinc Lluís Maria, no sóc català, ni humà, ni cendra
jo sóc!

Desitjo que Jo sóc us acompanyi tota la vostra vida.

El nom de la vida eterna és Jo sóc.

Des d’ella, Jo sóc en vosaltres!

L’Esperit de Lluís Maria és el vostre esperit, és l’Esperit.

L’Esperit no és res ni algú. L’Esperit és.

Obriu-li les Portes !

Firmat: Jo sóc No-res

LA DESTRUCCIÓ DEL TEMPLE

1. ¿No sabeu que sou temple de Déu i que l'Esperit habita en vosaltres? Si algú destrueix el temple de Déu, Déu el destruirà a ell; perquè el temple de Déu és sant, i aquest sou vosaltres. (1 C3, 16-17).
2. ¿No sabeu que el vostre cos és temple de l'Esperit Sant, que, rebut de Déu, habita en vosaltres, i no sou vostres, ja que heu estat comprats pagant un preu? Glorifiqueu Déu, doncs, en el vostre cos. (1C 6, 19-20).
3. ¿No heu llegit en la Llei que els dissabtes els sacerdots violen el dissabte al temple i no en són culpables? Doncs, jo us dic que aquí hi ha alguna cosa més gran que el temple (Mt 12, 5-6)
4. Quan ell sortia del temple li diu un dels seus deixebles: Mestre, mireu quines pedres i quines construccions! Jesús li feu: ¿Veus aquestes construccions tan grans? No en quedarà aquí pedra sobre pedra que no sigui destruïda. (Mc 13,2).
5. Desfeu aquest temple i en tres dies el tornaré a edificar. Els jueus li digueren: en quaranta anys s'ha construït aquest temple, ¿i tu l'aixecaràs en tres dies? Ell, però, parlava del temple del seu cos. (jo 2, 19-20).
6. Nosaltres l'hem sentit que deia: Jo destruiré aquest temple fet de mà d'home, i en tres dies n'edificaré un altre no fet de mà d'home, i en tres dies n'edificaré un altre no fet de mà d'home. (Mt 14,58).
7. Si no m'escolteu tractaré aquest temple com Siló. (Jr 26,4-6)
8. Aquest home mereix la mort perquè ha profetitzat contra aquesta ciutat (Jr 26,11)
9. És Jahvè qui m'ha enviat a profetitzar contra aquest temple (Jr 26,12).
10. De temple, no n'hi vaig veure, perquè el Senyor Déu totpoderós és el seu temple (Ap 21,22)
11. Perquè en ell habita corporalment tota la plenitud de la divinitat, i vosaltres esteu associats a la plenitud en ell que és el cap. (Col 2, 9-10).
12. Perquè va plaure a Déu de fer habitar en ell tota plenitud, i de reconciliar per mitjà seu totes les coses. (Col 1,19).
13. També a vosaltres, que en un altre temps éreu estrangers i enemics de cor per les males obres, ara, amb tot, us ha reconciliat per la mort en el seu cos de carn. (Col 1,21).
14. Tenim, doncs, germans, la gosadia d'entrar al temple per la sang de Jesús, entrada que ell inaugurà per nosaltres com un CAMÍ NOU i vivent a través del vell, això és de la seva carn (Heb 10,19)
15. Aleshores el vel del temple s'esquinçà en dos de dalt a baix. (Mt 27,51).

ACTE DE SOBIRANIA

He viscut esclau setanta cinc anys en uns Països Catalans ocupats per Espanya i França des de fa segles. He viscut lluitant contra aquesta esclavitud tots els anys de la meua vida adulta. Mai una nació no serà lliure si els seus fills no volen arriscar la vida en la seva defensa, i una nació esclava és una vergonya de la humanitat.

Amics, permeteu-me aquest final victoriós de la meua contesa. Avui la meua nació esdevé sobirana en mi. Ells han perdut un esclau al qual explotar. Ella és una mica més lliure perquè jo sóc en vosaltres del tot.

“L’èxtasi que arrossegà Heinrich von Kleist durant trenta tres anys, a través de totes les esperances del bosc de la vida, l’alça ara sadoll d’Amor en un comiat ple de benaurança:

“Ara, oh Immortalitat, ja ets acomplerta. A través de la vena que cobreix els ulls, traspua la teua llüissor, com el de mil sols. Neixen ales i sura l’esperit tranquil en els espais eteris; i talment un vaixell, endut per l’alè del vent veu com poc a poc van desapareixent el port i la ciutat així tota la vida es va enfosquant en el crepuscle. Encara hi ha colors i formes... i ara només boira s’estén de sota “ (Homburg)”.

(S. Zweig. Memòries i Assaigs. Ed. Joventut. Barcelona. p. 254)

x x x

En la Litúrgia de Nadal (naixement) es canta un text de Sav. 18, 14-15. En llatí diu així:

“Dum medium silentium tenerent omnia et nos in suo curso medium iter pergeret omnipotens sermo tuus a regalibus sedibus venit”

“Mentre un silenci tranquil tot ho embolcallava i la nit tocava a la meitat de la seva carrera, la vostra Paraula totpoderosa es llança del cel, des dels trons reials”.

En faig una glosa per a una Litúrgia de la mort:

*“Mentre un soroll eixordador tot ho embolcallava
i el dia (l’estiu) tocava a la meitat de la seva carrera
la vostra Paraula totpoderosa
retornà al cel, als trons reials”.*

25.7.2007

Avui falten dotze dies per al final.

Amics, si llegiu aquestes lletres, escrites des del “corredor de la mort”, no estigueu tristos.

La meva, sigui com sigui, serà una bona mort. No vull gloriejar-me’n, però ja podeu imaginar-vos que en sé bastant de la mort. En molts moments de la meva vida m’hi he acostat molt. En particular, “nel mezzo del camin de la vita”, l’any 1970/71 vaig fer la primera vaga de fam a mort, si no hi havia prous indicis d’un bon resultat. Els líders antifranquistes, en clandestinitat, em respongueren tot accelerant l’Assemblea de Catalunya. La segona fou una terrible vaga de fam i de set a la presó de Zamora (1972). Me’n vaig salvar pels pèls. La tercera, la que m’apropà més al límit fou una vaga de fam per obtenir l’alliberament dels 113 detinguts i empresonats de l’Assemblea de Catalunya (1973-74). Durà 42 dies i els darrers foren tan crítics que fins i tot l’electroencefalograma, en un moment donat, es posà pla. No patiu, doncs, sóc un vell amic de la mort, com en sóc de la vida.

Al contrari, alegreu-vos ! En comptes de funeral, si voleu, feu un bon Àpat Sagrat festiu, potser al peu de la Serra de Vidabona, sota la mirada viva del Sant Amanç, sota la tutela tendra de la Mare Taga, en un senzill restaurant anomenat Rama (que ve de l’àrab “Rahman”: “amor universal”), entre Ripoll i St. Joan de les Abadesses.

x x x

Avui redacto la petita nota que deixaré sobre la taula de casa a Barcelona i que duré sobre meu per si algú em troba:

“En ple ús de les meves facultats
marxo
perquè vull acabar els meus dies
en la soledat
i el silenci.

Si em voleu fer feliç
no em busqueu.

Si algú em troba
li prego que,
estigui com jo estigui,
no vulgui ell pertorbar
la meva soledat
i el meu silenci.

Gràcies! “.

x x x

VIDA I MORT D'UNA NACIÓ

També les nacions neixen, creixen, viuen i moren. Jahvè és l'ànima d'Israel. Quan s'hi posa, Israel viu. Quan se'n va, Israel mor.

Una cosa és el cos del poble i una altra, l'ànima. Tots dos es troben junts normalment al Temple, o, en el desert, a la Tenda de la Reunió (Ex 33,7, 7-11).

- A l'inici de la nació, en ple desert (Moisès, 1200 aC):
“El Núvol cobrí la Tenda de la Reunió i la glòria de Jahvè omplí l'Habitatge... (Ex 40,34).

- En la maduresa de la nació a Jerusalem (Salomó, 970 aC):
“El Núvol omplí el Temple de Jahvè i la glòria de Jahvè omplí l'Habitatge (I Re 8, 10-11)

- En la mort de la nació a Jerusalem (Nabucodonosor, 587)
“La glòria de Jahvè sortí de sobre del llindar del temple i es posà sobre els querubins que desplegaren llurs ales i s'alçaren de terra (Ez 10, 18-19)

- L'Israel deportat a Babilònia, sense ciutat ni Temple propis, rep, tanmateix, la glòria de Jahvè:
“A la vora del riu Kebar (Caldea), on eren els deportats, vingué un vent huracanat i un gran Núvol amb foc” (Ez 1, 1-4)

La nació no mor, tot i que perdi el seu cos. Resten: l'ànima eterna i una llavoreta de futur... imperceptible !

No deixem morir la llavor.

1.8.2007

EN DEFENSA PRÒPIA

Submergit en una civilització hipocràtica, obsessivament decantada, en els seus valors, a la conservació d'aquesta vida (excepte si sóc poderós i la vida dels altres em molesta), m'agradaria deixar ben clar que jo no en marxo per disgust ni amargura, ni depressió, ni por. Considero aquesta vida com un bé meravellós pel qual cal lluitar com lluitem aferrissadament els éssers vivents. Malgrat l'existència de la llei del més fort, de la llei de la lluita de classes, malgrat les opressions i repressions, les injustícies i marginacions, la fam i la set, el fred i la calor, la sida i el càncer, el dolor i la depressió, les addiccions i els arruïnaments, les minusvàlues i les subnormalitats, les malalties cròniques, agudes o degeneratives, les tortures, les infidelitats i les traïcions, el comodisme i l'egoisme, la pobresa i la incultura, les guerres i les catàstrofes, el desempar i l'exili, les mutilacions i violacions, el menyspreu i el desamor, l'abandó, la persecució i l'odi, la fredor i la crueltat, l'avarícia i la mesquinesa, crec que aquesta vida és Vida Bona, és un bé impagable. I si la dono no és per disgust, ni despit, ni cansament, ni por. La dono jo ió, després de setanta-cinc anys de viure-la intensament i fer-la lluir.

Si algunes vegades m'he jugat la vida ha estat per viure-la amb més força. Aquesta vida val tant la pena que de vegades cal saber-se-la jugar per evitar de viure després com si hom fos mort. Quants morts vivents hi ha, que per evitar la mort viuen morts. Ara, des de la plenitud tardoral, dono la meua vida, l'única que jo tinc, com el do que jo pugui oferir a l'Amor, als qui estimo, a tots, a tot. Potser em restaven encara uns quants anys de Vida Bona. Ara res no em falta: amor, amiat, reconeixement de la meua obra i la seva continuació, diners, medecines, felicitat, saviesa, serenitat, pau... Què més vull!

La feinada que tinc per "desendollar tots els tubs" per atènyer la Bona Mort ("eutànasia"): telèfon, aigua, electricitat, calefacció, nevera, lloguer, televisió, ràdio, diari, revistes, despatx, *Globalium*, el Camí, amics, amics, amics, protectors, parents, veïns, barri, Barcelona, els meus Països Catalans, l'Europa i la Mediterrània, biblioteca, arxius i ordinador –quants endolls!-, vestits, sabates, abric, estris de menjador, de cuina, de neteja, d'higiene, d'escriptori, mobles, roba de llit, records, fotografies, regals, quadres i escultures, instruments i discs de música, les ulleres i el rellotge, prats i rius i muntanyes, sol i lluna i estels, ocells, insectes i tota classe de bestioles, núvols i boires, vents i mars... fins a arribar a les aigües primeres.

(Glosa d'un tema de Gn 22)

1. La Mare em digué: “Amanç, Amanç” i jo vaig respondre-li: “Heus-me aquí”.
2. Ella digué: Pren la teva ànima, la teva única, la que estimo; vés a la meva muntanya i lliura-la allí en ofrena total, en un dels turons, aquell que jo t’indicaré.
3. Em vaig alçar, doncs, de matinada. Vaig preparar allò adient a l’ofrena i em vaig posar en Camí cap al lloc que Ella m’havia indicat.
4. De lluny estant, en albirar el lloc indicat,
5. vaig dir als amics que duia al cor, “Aneu-vos-en, que jo aniré allà i faré adoració”(Ex 2,12,18; 5,1) (*in laudem gloriae Eius*).
6. Vaig prendre la meva vida, la meva ànima sencera, a coll i vaig marxar (“estando ya mi casa sosegada”)
7. Em deia la meva ànima: “Amanç”. Vaig respondre: “Que hi ha, filla meva?”. -¿”On són el pa, el vi i la mel per a l’ofrena?”
8. Li vaig dir: “La Mare proveirà, filla meva” I seguirem caminant.
9. Arribats al lloc que m’indicà la Mare hi vaig trobar el santuari, vaig lligar la meva ànima i la vaig posar sobre la Pedra.
10. Vaig allargar la mà i vaig prendre el coltell amb decisió.
11. Aleshores em cridà la Mare, de dalt estant, i em digué: “Amanç, Amanç”. Li vaig respondre: “Aquí em tens”.
12. Ella feu: “No allarguis la teva mà contra la teva ànima, ni li facis cap mal, que ara ja sé que pots assumir la terrible gelosia de la Mare, puix no m’has negat la teva ànima, la teva única”.
13. Vaig alçar els ulls, vaig mirar i vaig veure el meu cos enredat en els esbarzers. Vaig desenredar el meu cos i el vaig sacrificar en ofrena total, en lloc de la meva ànima.
14. Vaig anomenar aquell lloc: “La Mare proveeix”, talment que molts anys després se seguirà dient: “A la muntanya, la Mare proveeix de Vida Bona”.
15. La Mare cridà: “Amanç!” per segona vegada des del cim i digué:
16. “Per mi mateixa juro que per haver fet això, per no haver-me negat la teva ànima, la teva única
17. jo t’ompliré de benaurances i faré créixer abastament la teva descendència com els estels del cel i la sorra de la platja i la teva comunitat vencerà la nissaga dels teus enemics (Gn 3,15).
18. Per la teva descendència seran benaurades totes les nacions de la terra (Ac 2,5 5-13) en pagament per haver tu obeït la meva veu.”
Les restes del cos d’Amanç tornaren a la terra.

HIMNE: LA VIDA BONA

“Preneu i mengeu-ne tots,
que aquest és el meu cos
lliurat per a vosaltres,
per a tots els humans
i per a tot l’univers”.

La meva ànima,
aquesta ànima obrada pel meu cos,
clivellada d'ànimes infinites,
concretament avui,
se m'ha fet universal.

He abandonat la dolça solitud,
el fortí de mi mateix;
quin instint el de conservació de la vida !

He travessat l'íntim mur acollidor
dels meus amics, parents i veïns,
d'aquell "nosaltres"
que regalima mel.

He deixat enrere el deliciós antemural
del meu poble, de la meva llengua,
dels costums ancestrals,
que perduts fan enyorança,
dels projectes a venir:
les somniades assemblees a la Plaça.

He deixat caure la matriu confortable,
les fronteres protectores
de la meva civilització,
de les meves estimades tradicions
espirituals i materials, tan riques i plenes,
de la humana germanor,
de l'escalf tebi d'aquest planeta Terra
entre el zero absolut
i els vint milions de graus
del cor de les estrelles.

La meva ànima,
aquesta ànima obrada
pels bilions d'animetes del meu cos,
clivellada de totes les altres ànimes,
concretament avui i aquí,
se m'ha fet universal!

Lluís Maria Xirinacs
Dia de la meva mort.

“¿Què podrà donar l'home,
que valgui tant
com la seva vida ?”

(Mt 16,26)

Aquesta opció meva
és discutible,
que ningú no la prengui
per la solució.

Lluís M. Xirinacs i Damians

Totes les obres de Lluís Maria Xirinacs sota llicència CC:

Aquesta obra està subjecta a una llicència de [Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 4.0 Internacional de Creative Commons](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)
